

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV



PĀRDOMAS PĒC 16. MARTA

MĒS GRIBAM BŪT
SAIMNIEKI SAVĀ ZEMĒ!



Dagnija Apine

Skolas informācijas
centra darbiniece

Pirms divdesmit gadiem, manuprāt, 16. marts bija Atmodas, atceres un iespēju, sava veida sāpju klieziens un norāde, ka okupācija mums tomēr nav ļāvusi aizmirst savas tautas rūgtu vēsturi, traģiskos Baigā gada notikumus un no tā izrietošās sekas. Tā bija arī iespēja Eiropai un pasaulei pastāstīt mūsu tautas sāpi.

Sobrid 16. marts jau vairs nav tikai leģionāru piemiņas diena, bet aicinājums: latvieti, apzinies,

ka tieši tu esi svarīgs savai VALSTIJ, un tikai mēs visi kopā varēsim atjaunot Latvijā vēsturisko taisnīgumu un celt savas – latviešu valsts – labklājību! Īpaši patīkami gājienā bija redzēt daudz jauniešu, kas nenobijās no politiku – bezmugurkaulnieku neatlaidīgajiem aicinājumiem nepiedalīties 16. marta pasākumā.

To, ka varasvīriem un sievām nav svarīgs savas tautas liktenis, to jau mēs izbaudām visā pilnībā – notiek latviešu tautu pazemojoši referendumu par krievu valodu kā otro valsts valodu, bez mazākiem sirdsapziņas pārmetumiem atdod Abreni, par kuru mūsu senči lēja savas asinis. Tikai par savām personiskajām interesēm domājošie valsts vadītāji brīvi palaiž Latvijā studējušos, un ne tikai studējušos, dzīvot un strādāt uz ārzemēm, runā par krīzes beigšanos, bet jau tā knapi izdzīvot spējīgo iedzen vēl lielākā izmisumā. Nodokļu slogs ir tik liels, ka nav saprotams, kā segt visus maksājumus un izvilkt kailo dzīvību **it kā** nepieaugušās inflācijas



“Tautas diženums izpaužas tās stājā,
kā tā izturas pret saviem karu zaudējušiem
karavīriem...”

/ģenerālis Šarls de Gols/

16. marta foto: Uldis Briedis

apstākļos – paldies tev, €! Viss uzskaitītais ir tikai neliela daļiņa no šobrīd eksistējošās lielo nejēdzību gūzmas.

Sajūta, ejot 16. marta gājienā, bija divējāda. Labi tas, ka nebija jāklausa okupantu blāustīšanās un padomiskās vēstures aplamības, bet pazemojoša ir situācija, ka šāds gājiens nevar notikt bez policijas blīvas klātesamības. Gribas jautāt: **vai latvietis Latvijā drīkst būt latvietis?**

Šoreiz man līdzī bija arī mazmeita – pusaudze. Vēlējos mazmeitai parādīt un uzrunāt, ka arī viņai

ir jābūt stiprai, jāzina, kas notiek mūsu Latvijā un jādoma, ko darīt. Gribu viņu iedrošināt, aicināt arī savus vienaudžus padomāt, lai mēs varētu lepoties ar savu tautu.

Latvietim ir jāsāk apzināties, ka neviens, pat mūsu ievēlētie deputāti, isti nezina latviešu situāciju valstī, tāpēc visu laiku ir jāatgādina par priekšvēlēšanu solījumiem un pieņemto lēmumu mulķīgu. Būsim stipri, prasīgi un spējīgi ne tikai starp rindinām lasīt, bet arī tieši un atklāti pateikt – mēs gribam būt saimnieki savā zemē!

ZOLITŪDES BURBULIS IR JĀPĀRDUR!

Vija Letinska

Pensionēta skolotāja

Zolitūde, “Maxima”, 54 cilvēku bojāeja. Nedēļām ilga notikušā pārcilāšana visos valsts medijos un internetā, to atbalss ārzemēs. Pārtraukumi TV programmās, jo izsludinātas sēras. Mīrušo vārdi TV ekrānos, lai visi tos redzētu un atcerētos. Debates komisijās. Pieprasījumi pēc materiālo un morālo zaudējumu kompensācijas. Vainīgo meklēšana. Un tāpēc visu laiku mani neatstāja neīstuma sajūta – sajūta, ka gadījums tika mākslīgi uzpūsts, lai radītu sēru ilūziju, bet patiesi no sirds skumt un sērot spēja tikai nedaudzi.

Glūži nemanot bija pienācis 7. decembris – komunistiskā (patiesībā – rus-

fašistiskā) genocīda pret latviešu tautu upuru piemiņas diena. Tūkstošiem un tūkstošiem varmācīgā nāvē mirušu latviešu! Cik stundu un cik dienu pirms un pēc šī datuma televīzijā būtu jāpārtrauc raidījumi, lai parādītu visus rusfašistu upuru vārdus un bojāejas vietu nosaukumus?! Cik milzīgs ir Krievijas parāds Latvijas priekšā par morālajiem un materiālajiem zaudējumiem, kas nodarīti Latvijas valstij un latviešu tautai?! Vai Latvijā ir komisija, kura noskaidrojusi visus upuru vārdus un zaudējumu apmērus?!

Kāpēc Krievijai katru gadu šajā dienā netiek atgādināts par tās noziegumiem pret cilvēci?

Vai mēs esam brīva un neatkarīga valsts, ja netiek runāts un rakstīts par desmitiem (varbūt



pat simtiem) darbinieku – rusfašistu, kuri katru dienu ieradās darbā Krievijas galvaspilsētā Maskavā, Kremli, un kuru pamatdarbs bija detalizēti spriest un plānot, kā iznīcināt latviešus pēc Latvijas okupācijas? Kurus nošaut,

kurus spīdzināt līdz nāvei. Kurus ieslodzīt Krievijas cietumos un nāves nometnēs, kurus izvest uz Sibīriju vergu darbos, lai lielākā daļa nomirtu badā, no aukstuma vai slimībām.

Turpinājums 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

“DEMOKRĀTISKAIS” TOTALITĀRISMS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

→ 2. lpp.

GENOCĪDS pret latviešu tautu

→ 3. lpp.

PAR TAUTU PAŠNOTEIKŠANĀS TIESĪBĀM

→ 4. lpp.

DEKOLONIZĀCIJA IR JĀĪSTENO PAT IKDIENAS SĪKUMOS

Saruna ar Liepājas nacionālistu Viktoru Birzi

→ 5. lpp.

LATVIJU BEZ HOMOSEKSUĀLISMA UN CITĀM PERVERSĒM!

Cien. “DDD” komanda!

“DDD” avīze atspoguļo daudzu problēmu saknes, kas kā neravētas usnes pazudina mūsu tautu un valsti. Īpaši satraucoši bija lasīt par to, ka Eiropas Parlaments ir pieņēmis Lunačeka rezolūciju, lai izstrādātu vadlīnijas seksuālo perversiju izplatības veicināšanai. Kopsakarībā ar rakstu “Perversiju legalizācijas tehnoloģija” (“DDD” Nr.4(306) – red.piez.) viss kļūst pavisam skaidrs.

Atceros, ka jūs jau pirms daudziem gadiem brīdinājat par homoseksuālisma politiku, kas valda Eiropas Savienībā. Agrāk es biju vēl saulains optimists, bet tagad saprotu, ka pret homoseksuālisma propagandu ir jācīnās ar visiem iespējamiem līdzekļiem, citādi fiziski un garīgi pašlikvidēsies arī mūsu tauta!

Manuprāt, Aivara Gardas apgādā izdoto grāmatu “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts” vajadzētu iekļaut ģimenes mācības literatūras sarakstā, lai skolēni uzzina patiesību, kā perversija sagrauj cilvēka garu un miesu. Bet tā laikam ir utopija?

Novēlu spēku un izturību “DDD” komandai!

Ar cieņu,
Andris Kundziņš

Redakcijas atbildi lasiet 6. lpp.

UZMANĪBU!

Nākamais laikraksta “DDD” numurs (Nr.7(309)) iznāks pēc trim nedēļām – 11. aprīlī.

“DEMOKRĀTISKAIS” TOTALITĀRISMS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

BAILĒM LIELAS ACIS

DDD: *Tuvojoties 16. martam, ļoti neglītā panīkā atklājās valsts amatpersonu, žurnālistu un vienkāršo cilvēku bailes. Ik uz soļa varēja dzirdēt dažāda ranga “ekspertu” rosinājumus neiet pie Brīvības pieminekļa, bet braukt uz kapiem, jo gājiens Rīgā varētu nepatikt demokrātikajai pasaulei. Vai bailes ir pareizais padomdevējs, pieņemot lēmumus?*

Aivars Garda: Kas gan var būt vēl aēgārnāks?! Bailes nekad nevar būt pareizais celvedis. Mēs ievērojam, ka šogad pirms 16. marta ir tā, kā nav bijis nevienu gadu – gan politiķi, gan bijušie drošības dienestu vadītāji, piemēram, bijušais SAB priekšnieks LTV raidījumā “Viens pret vienu”, visiem spēkiem centās pārliecināt latviešus, ka 16. martā nav jāiet pie Brīvības pieminekļa. Starp citu, pie šīs intervijas ar Jāni Kažociņu der mazliet pakavēties.

“Ja mums būtu veikta dekolonizācija, un svešautiešu būtu kādi divdesmit procenti, no kuriem krievu būtu tikai puse, tad varētu atļaut Latvijā raidīt jebkādas ārvalstu televīzijas programmas, ja vien tās negrauj morāli, ja nav homoseksuālas, ja neaicina uz vardarbību.”

Es nekad neesmu bijis augstās domā par Jāni Kažociņu. Pirmo reizi viņu redzēju kādā pasākumā Latviešu biedrības namā – viņš, Kalniete un Kristovskis sēdēja pie galda ar seju pret zāli. Savukārt mēs ar Lienī Apini sēdējām pirmajā rindā un tāpat kā visi gaidījām ierodamies prezidenti Vairu Viķi-Freibergu. Kad viņa ar nelielu nokavēšanos ienāca zālē, visa zāle kā alvas zaldātiņi pielēca kājās. Mēs ar Lienī Apini vienīgi pirmajā rindā palikām sēžot, lai gan visi bija piecēlušies – it kā būtu ienācis kāds pusdievs. Kažociņš, Kristovskis un Kalniete noskatījās uz mums gandrīz vai pārmetoši – kā tad tā, mēs neceļamies! Pirmkārt, Satversmē, nav teikts, ka ir jāpieceļas, kad prezidents ienāk zālē. Tā ir brīva izvēle – cieņas parādīšana prezidentam. Tā kā mēs ar Lienī Apini necienām Vairu Viķi-Freibergu, jo viņa pasliktināja Valsts valodas likumu, gribēja Krievijai atdot un vēlāk arī atdeva Abreni un Latvijai kopumā nav izdarījusi neko labu – mēs

vienkārši parādījām savu attieksmi, ka mums tāda prezidente kā viņa ir vienaldzīga.

Es vēl saprastu, ka, ienākot prezidentam, ministrs Kristovskis pieceļas, bet tajā situācijā kājās pielēca arī Kažociņš, kurš, ja sevi cienītu, būtu palicis sēžam. Vairas Viķes-Freibergas priekšā ceļas tikai pūlis, kas toreiz tā arī notika. Bet mēs, sevi cienot, palikām sēžot.

Būdams Satversmes aizsardzības biroja (SAB) priekšnieks, Jānis Kažociņš neko nav paveicis latviešu tautas labā. Viņš bija tikai drošības dienesta šefs, kurš pakļāvās visām Rietumu valstu prasībām, un viņš to ļoti labi parādīja arī pieminētajā televīzijas intervijā “Viens pret vienu”. Viņš jau vairs nav SAB direktors, bet joprojām cenšas izmantot savu ietekmi, baidot cilvēkus, pieminot Ukrainas notikumus un iespējamo starptautisko nosodījumu, ja 16. martā latvieši dosies pie Brīvības pieminekļa.

Kažociņš – bijušais pretizlūkošanas un izlūkošanas dienesta priekšnieks – ir vainīgs, ka gadiem ilgi netika novērstas provokācijas pret latviešiem. Tātad tieši viņam vajadzēja tās novērst, sniegtot valsts vadītājiem un policijai pareizus padomus. Reālā situācija, katru gadu 16. martā notiekošais, liek domāt, ka viņš prezidentiem un premjeriem ir nesis tikpat glēvus ziņojumus, kāds ir pats. Tā taču nedrīkst!

LATVIJĀ NAV VĀRDA BRĪVĪBAS

Aivars Garda: Ja atgriezīamies pie žurnālistu darba pirms 16. marta, tad jāsaka skarbi – radio un televīzijas žurnālisti nodarbojās ar tautas morālā limeņa graušanu. Šajā gadījumā jāpiemin Latvijas Radio 1. programmā dzirdētais 13. marta raidījums “Krustpunktā”, kur izteikties bija aicināti žurnāliste Baiba Strautmane un žurnāla “Ir” komentētājs Askolds Rodins.

Ja izteikties ļauj šādiem cilvēkiem, kādēļ uz sarunu nezaicina pretēja viedokļa paudēju, piemēram, kādu no Latvijas Nacionālās frontes un laikraksta “DDD”? Diemžēl vienpusēja skatījuma atspoguļošana ir raksturīga visiem sabiedriskajiem un privātajiem medijiem.

DDD: *Vai Latvijā vispār ir vārda brīvība, demokrātija? Vai varam teikt, ka mūsu mediji ir objektīvi?*

A.G.: Nē! Nekādā gadījumā. Ne Latvijas Radio, ne Valsts televīzija, ne vadošie privātie kanāli, kā LNT un TV3, neievēro preses brīvību, jo neaicina uz sarunām pretēju viedokļu paudējus. Dzirdami un redzami ir tikai liberālā uzskata pārstāvji, kas cits no cita atšķiras tikai kaut kādās niansēs, bet skatās vienā virzienā.

DDD: *Jūs pieminējāt Baibu Strautmani. Atceros, cik viņa naidīgi izturējās pret jums intervijā Latvijas Televīzijā pirms trīspadsmit gadiem, kad izsludinājāt domrakstu konkursu jauniešiem. Vai tiešām šo gadu laikā viņa nav mainījusies uz labu?*

A.G.: Man zēl, bet, lai gan kopš jūsu pieminētās intervijas 2001. gadā pagājuši jau trīspadsmit gadi, Baiba Strautmane nav kļuvusi gudrāka. Šķiet, ka noticis tieši pretējais. Viņu klausoties, man ir kauns, ka mums ir tādi žurnālisti. Par Askoldu Rodinu nav pat ko runāt. Sen jau skaidrs, ka viņš ir glēvs – tāds viņš bija arī tad, kad strādāja glēvajā avīzē “Diena”.

Man ir iespēja redzēt ļoti

daudzus Krievijas televīzijas kanālus un arī RTVi, kuru redz visā pasaulē, izņemot Krieviju. Krievijā šo televīzijas kanālu var dzirdēt radio “Эхо Москвы”. Šajā raidstacijā žurnālisti uz sarunām aicina pretēju viedokļu pārstāvjus. Iespējams, kāds teiks, ka tas ir privāts medijs, ka tāda demokrātija Krievijas valsts kanālos nepastāv. Taču viedokļu daudzveidība ir arī Krievijas valsts televīzijās. Piemēram, pat valsts kanālā “Россия” ir žurnālists Vladimirs Solovjovs, kurš vada diskusiju raidījumus. Viņa raidījumos piedalās cilvēki ar ļoti dažādiem viedokļiem, kuri par lietām strīdas pēc būtības.

Bet pie mums Latvijā preses brīvības vispār nav, un, manuprāt, tādas preses brīvības nav arī Eiropā. Eiropa ir tik degradējusies, ka tai pieņemams ir tikai viens viedoklis – liberālais. Visi pārējie tai nav pareizi, un tos, kuri pauž citus viedokļus, nemaz neaicina izteikties. Arī mūsu prese izliekas, ka avizes “DDD” nav, par to nerunā.

DDD: *Tad jau Nila Muižnieka rīkojums par jums un laikrakstu “DDD” runāt tikai slīktu, bet vislabāk – nerunāt nemaz, tiek izpildīts.*

A.G.: Tā viņš toreiz teica: nerunāsim! Bet pirms Nila Muižnieka 2002. gadā Mamikina raidījumā TV5 to pateica toreizējais Ministru prezidents Andris Bērziņš. Kad Mamikins pieminēja mani – Aivaru Gardu, tad Bērziņš tiešraidē paziņoja, ka šo uzvārdu nevajag izrunāt. Mamikins pārjautāja – kā tā, vispār ne? Jā, “Aivars Garda” nedrīkst tikt izrunāts! Mamikins vēl vairākas reizes pārjautāja, vai viņš pareizi ir sapratis, ka Bērziņš negrib, lai piemin Aivaru Gardu? Atbilde bija apstiprinoša: “Aivars Garda” nedrīkst tikt izrunāts, saprotiet – nedrīkst!” Tātad jau tad tika pieņemts lēmums nerunāt – ignorēt.

DDD: *Vai tiešām Krievijas televīzija ir objektīvāka par Latvijas?*

A.G.: Prese – noteikti.

“Skaidrs, ka 16. marts jau nav tikai kritušo karavīru godināšana – tas jau sen ir pārvērties par latviešu tautas protestu pret to, ka nav veikta dekolonizācija.”

DDD: *Tādā gadījumā, par ko šobrīd uztraucas mūsu Saeimas deputāti, kuri grib aizliegt raidīt Krievijas kanālus Latvijā, jo tā esot Krievijas propaganda, kas slīkti ietekmē Latviju?*

A.G.: Ja mums būtu



veikta dekolonizācija, un svešautiešu būtu kādi divdesmit procenti, no kuriem krievu būtu tikai puse, tad varētu atļaut Latvijā raidīt jebkādas ārvalstu televīzijas programmas, ja vien tās negrauj morāli, ja nav homoseksuālas, ja neaicina uz vardarbību.

Starp citu, skatos arī Ukrainas ziņu kanālu “Inter”, kas Ukrainā notiekošo atspoguļo pilnīgi pretēji tam, ko rāda Krievija. Piemēram, Krievijas ziņu pārraides nestāsta, cik ļoti ukraiņi nīst krievus, un krievi Ukrainā nīst ukraiņus... Man jāpiekrīt, Krievijas informācijas kanāli, ziņu raidījumi patiešām ir melīgi, bet iepriekš es runāju par diskusiju raidījumiem, kuros ir dzirdami pilnīgi pretēji viedokļi. Mums tādu raidījumu nav. Vienīgais diskusiju raidījums “Sastrēgumstunda” ir tāda kā parodija. Protams, tagad, kad ir nepieciehts informācijas karš ar Ukrainu, arī Krievijas diskusiju raidījumi pauž vienīgi Kremlim izdevīgu viedokli.

VALSTS NEPILDA LIKUMUS

DDD: *Atgriezīsimies pie tā, ar ko sākām šo sarunu, – pie bailēm. Kam ir vajadzīgs latviešos iesēt bailes un no kā?*

Aivars Garda: Tas ir izdevīgi valdošajai kliķei, tas ir izdevīgi žurnālistiem bez mugurkaula – tiem, kas paši baidās, tas ir izdevīgi. Viņi par visu spriež no sava bailu redzes viedokļa. Piemēram, Baibai Strautmanei, kuru bija kauns klausīties, ir

bail, ka kāds 16. martā atnāks un kaut ko pateiks. Skaidrs, ka 16. marts jau nav tikai kritušo karavīru godināšana – tas jau sen ir pārvērties par latviešu tautas protestu pret to, ka nav veikta dekolonizācija. Tieši tāpēc mēs arī ejam

gājienā un nevis spodrinām savas spalvas, kā par to runā politiķi.

Baiba Strautmane reiz teica, ka gandrīz vai nedrīkst pirms vēlēšanām pievērst uzmanību sīkajām partijām – lai kļūst par normālu, lielu spēku, tikai tad... Tad jau ar šādu Baibas Strautmanes nostāju, kāda, starp citu, ir daudziem, nav nekādas izvēles. Tu jau nevari stāties “Vienotībā” un darīt savu lietu – “Vienotība” nav tendēta uz to, ka jāveic dekolonizācija. Bet, ja tādu partiju dibina, kas aicina veikt šo Satversmē paredzēto aktu, tad tādi žurnālisti kā Baiba Strautmane saka: tās jau sīkpartijas, tām nav jāpievērš uzmanību. Tātad Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju nav jāpilda? Bet cik esam jautājuši dažādiem politiķiem: “Vai atzīstat Saeimas deklarāciju par Latvijas okupāciju?” – visi ir teikuši, jā!

DDD: *Starp citu, 1998. gadā Saeima pieņēma arī deklarāciju “Par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā”.*

A.G.: Jā, arī vēl tas. Būtu kaunējušies tādi žurnāluļugas, kas musina tautu uz bailēm. Žurnālistiem vajadzēja kaunināt valdību, kas aizliedz, piemēram, Cilinskim iet 16. martā. Tieši tāda ir brīvā žurnālistika, nevis tāda, kādu to iedomājas Baiba Strautmane, Askolds Rodins u.c.

DDD: *Tas īstenībā ir kā totalitārisms.*

A.G.: Tas ir milzīgs totalitārisms – vērst pret tiem, kas pauž citu viedokli, turklāt taisnīgu. Tas ir totāls liberālisms – viņi runās, bet mums runāt neļaus, un par mums nerunās – mūsu nav.

DDD: *Īstenībā Ministru prezidentei Straujumai vajadzēja nevis teikt: “Nespodriniet savas politiskās spalvas,” bet padomāt un uzspodrināt savējās. Tagad viņa ir uzlējusi sev un visai “Vienotībai” virsū smirdīgu žurgu...*

A.G.: Jā, uzlējusi visai valdībai smirdīgu vircu – valdība vienkārši smird.

*Intervēja
Liene Apine*

GENOCĪDS pret latviešu tautu



Steidzīte Freiberga

Kārtējo reizi atceramies **1949. gada 25. marta** noziedzīgās un neiedomājami nežēlīgās cilvēku deportācijas, kas ir šaušalīgs, komunistiskā terora izpausts genocīds pret latviešu tautu.

Pēc Valsts arhīva ziņām, no Baltijas valstīm 1949. gada 25. martā padomju okupanti necilvēcīgi deportēja ap 29 873 ģimeņu ar, apmēram, 92 204 cilvēkiem. No Latvijas tajā dienā izveda aptuveni 13 504 ģimenes ar, apmēram, 42 322 cilvēkiem. Latvijas iedzīvotāju izsūtīšana uz PSRS attālajiem rajoniem notika saskaņā ar iepriekš sastādītiem sarakstiem. Pavisam tika izsūtīts ap 44 191 cilvēku. Kopā ar vecākiem izsūtīja arī 3369 bērnus vecumā līdz 7 gadiem un 7621 bērnus vecumā līdz 16 gadiem.

Lai veiktu šo noziegumu, Baltijas valstis tika organizētas 118 cilvēku “iekraušanas stacijas” (Latvijā – 55). Baltijas valstu stacijās bija sagatavoti

4437 lopu vagoni (Latvijā – 1974). Nozieguma īstenošanai komunisti mobilizēja 8822 smagās automašīnas (Latvijā – 3316). Izvedamie Baltijas valstīs tika “iekrauti” 76 dzelzceļa ešelonos (Latvijā – 33).

Deportācijai piešķīra kodētu nosaukumu “Прибой” (“Krasta banga”). Izpildi uzdeva PSRS Valsts drošības ministrijas (VDM) Iekšējam karaspēkam un republiku iekšlietu un drošības iestādēm (milicijai, iznīcinātāju bataljoniem, jaunās varas atbalstītājiem aktivistiem).

Ļoti skumīgi un drūmi ir atcerēties šos latviešu tautas sāpju ceļus. Bet vēl drūmāk, ka šis drausmīgās okupācijas sekas joprojām piesārņo mūsu zemi un mūsu dzīves telpu. Bet mēs auklējam okupantus savā valstī, aizmirsuši, ka tieši viņi ielida mūsu un mūsu varmācīgi izsūtīto tautiešu vēl iesildītajās gultās. Vai tiešām esam tik apstulbināti, ka, ejot pieminēt savus mīļos, nespējam pat vairs sakarīgi domāt un skatīt realitāti?

Ja nepadzīsim okupantus no savas zemes, nepalīdzēs ne piemiņas brīži, ne liktendārzi – tā arī raudāsim par mūsu tautai nodarīto genocīdu, bet jaunu gaitu nevarēsim uzsākt. Bet nāc Jaunais laikmets – tas ir jāspēj pieņemt, ja gribam, lai mūsu tauta turpinātu evolūcijas ceļu.

LAI GARA ZOBENS CĒRT!

Ne raudāt, tautas sāpi atceroties,
Ne vaimanāt – lai gara zobens cērt!
Ir okupantiem jāliek projām doties,
Tos latvju zemē neauklēt, bet pērt!
Un tikai tad mēs būsīm gandarīti,
Kad latvju sētā brīves saule lēks.
Un sāpju plīvuri tiks kopā titi –
Sauks jaunā gaitā tautu Gaismas spēks.

Steidzīte



PIEMIŅAS DIENA 25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un viņu atbalstītājus 25.martā uz **65 gadu atceres pasākumu pie Brīvības pieminekļa.**

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja (Strēlnieku laukumā) no plkst. 12:00.
Gājiena sākums no muzeja plkst. 12:40
pa Kaļķu ielu.

Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Biedrības vadītājs
Jānis Lapiņš

ZOLITŪDES BURBULIS IR JĀPĀRDUR!

Turpinājums no 1. lpp.

Šie necilvēki baudīja tā laika Krievijas labāko apgādi, samaksu un privilēģijas – un viņi paredzēja un plānoja visu: kā un kur tiks šauti un spīdzināti latvieši, kā iznīcinās Latvijas Valsts armiju, kā Valsts prezidentu aizvedīs nezināmā virzienā, kā mazi bērni ar izmisušām mātēm tiks izrauti no mājām, kā mazas meitenītes un zēnus bruņoti rusfašisti izvedīs no klasēm, aizvedīs uz tuvākajām dzelzceļa stacijām un iemetīs lopu vagonos, kā iznīcinās tūkstošiem jauniešu nākotnes cerības, kā ģimenes, kas Dieva priekšā solījušās nodzīvot kopā un audzināt bērnus, bet, kalpojot savai valstij, tiks izšķirtas un iznīcinātas, kā vecus, darba mūžu nostrādājušus cilvēkus, kuri vairs nespēj piecelties no gultas, ielādēs lopu vagonos un mirušus izmetīs dzelzceļa malā. Šie noziegumi bija iepriekš izplānoti vainu pastiprinošos apstākļos – tādā nav salīdzināmi ar Zolitūdes nevēžu paviršību.

Tāpēc bija šī smagā, pretrunīgā sajūta, no vienas puses žēlums par mirušajiem, dusmas par nolaidību celtniecībā, atvieglojums, ka neviens no radiem un draugiem nav cietis, sašutums par bez-

godu nelaimes “apstrādē” publiskajā telpā. No otras puses – briesmīgā atskārtā, ka dzīvojam valstī, kur joprojām neapraudāti ir tūkstošiem un tūkstošiem latviešu, arī mūsu radnieku, ka Latvijā ir maz tādu latviešu ģimeņu, kuras neskāra krievu okupantu izrēķināšanās, ka šo zvērību organizētāji netiek skaidri, skaidri un neatlaidīgi saukti vārdā.

Salīdzinot ar Zolitūdē bojā gājušo piemiņu: karogi pūsmastā, trīs dienu sēras, nelaimīgo saraksts TV ar rusfašisma genocīda upuru piemiņas dienas nevēribu, sašutums un nīknums neļauj skumt un sērot.

Lai cik dūsmīgi mēs būtu par paviršību celtniecībā un tās briesmīgajām sekām, ir noteikti zināms, ka starp arhitektiem, būvziniekiem, celtniecības darbu vadītājiem un strādniekiem nebija neviena noziedzīgi slimīga prāta, kas apzināti būtu plānojis šo nelaimi. Ja tāds tur būtu atrasts, tad tāda vieta būtu psihiatriskajā slimnīcā, kur viņu pavadītu mūsu dusmas un kāda kriptaiņa žēluma.

No kurienes plūst bezatbildības, nolaidības, paviršības straume, kas saindējusi visas cilvēku darbības sfēras mūsu valstī un pārvērtusi to netīrā mūklāja?

Ikviens valsts ir kā māja katrai tajā dzīvojošai tautai kā ģimenei. Kāds ir latviešu tautas stāvoklis savā Latvijas mājā? 1940. gadā okupanti – rusfašisti – ie-

iepludināja migrantu un laimes meklētāju barus, lai tie apmestos labākajās latviešu mājas istabās un, kad pietrūka vietas, sabūvēja sev klučus, sabojājot

“Okupantiem un okupētajiem nevar būt kopīgu sēru un prieka brīžu, un jebkurš tāds mēģinājums savienot nesavienojamo plīsīs kā netīra mūklāja radīts burbulis, un mūklājs smirdēs tālāk.”

bruka mūsu mājā, izlaupīja tās iekrājumus (banku izlaupīšana un laupījuma aizvešana uz Maskavu) un sāka iznīcināt mūsu ģimenes locekļus, lai viņi netraucētu okupantu ieperināšanos latviešu mājā (nošaušana, Gulags, cietumi, Sibīrija).

Tad nāca vāciešu ģimene, kura krievus padzina. Lai gan vācieši bija pasludinājuši sevi par vispārāko ģimeni pasaulē, latviešu ģimenes iznīcināšanu viņi neuzsāka. Kad atgriezās krievu okupanti, drausmīgie noziegumi turpinājās. Rusfašisti bija pareizi novērtējuši, ka latviešu māja ir daudz labāka par krievu nožēlojamo māju – traucēja tikai saimnieku klātbūtne, un to vajadzēja samazināt līdz minimumam. Tāpēc okupanti

latviešu zemi. Tagad varēja pavēlēt latviešu ģimenei runāt svešā valodā, aizmirst savu vēsturi, kultūru, lai rusfašisti varētu mierīgi veģetēt latviešu zemē.

Neviens nedrīkstēja atgādināt okupantiem par viņu noziegumiem un neliukumīgo atrašanos latviešu mājā. Taču tādā mājā nav iespējams kopīgs, patiesas sēras. Okupantiem un okupētajiem nevar būt kopīgu sēru un prieka brīžu, un jebkurš tāds mēģinājums savienot nesavienojamo plīsīs kā netīra mūklāja radīts burbulis, un mūklājs smirdēs tālāk.

Šajā mūklājā labi jūtas rusfašisti – okupanti un viņu pēcteči, nelegālie migranti un viņu pēcteči, bet latviešu tauta tajā smok nost.

18 TIESAS SĒŽU ZĀLE

PAR MORĀLO KOMPENSĀCIJU

2014. gada 3. aprīlī plkst. 10:30 Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa (Rīgā, Abrenes ielā 3, tiesas zāle Nr. 18) **atklātā tiesas sēdē** izskatīs laikraksta “DDD” galvenās redaktora **Līgas Muzikantes prasību pret Latvijas valsti Tieslietu ministrijas personā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu** saistībā ar nepamatoto, brutālo kriminālvajāšanu un apsūdzību “noziegumos pret cilvēci”.

Pirms dažiem gadiem Drošības policija un prokuratūra mēģināja notiesāt laikraksta “DDD” redakcijas darbiniekus, lai ierobežotu preses brīvību mūsu valstī un liegtu rakstīt par deokupāciju un dekolonizāciju. Šo represiju rezultātā, piemēram, pret Līgu Muzikanti tika ierosinātas un uz tiesu nosūtītas divas krimināllietas pēc Krimināllikuma 78. panta pazīmēm. Taču tiesa visus “DDD” veidotājus, arī Līgu Muzikanti, attaisnoja.

Saskaņā ar likumu atlīdzību par morālo kaitējumu krimināllietās attaisnotās personas var saņemt no Tieslietu ministrijas. **Aicinām mūsu lasītājus atnākt uz tiesas sēdi 3. aprīlī un atbalstīt laikrakstu “DDD”!**

DROSME BŪT LATVIETIM!

14. martā Ministru prezidente Laimdota Straujuma parakstīja rīkojumu par vides un reģionālās attīstības ministra Eināra Cilinska demisiju, jo ministrs nelokāmi apliecināja, ka piedalīsies 16. marta gājienā un ziedu nolikšanā pie Brīvības pieminekļa. Savus motīvus Einārs Cilinskis izteica paziņojumā.



Eināra Cilinska paziņojums

2014. gada 14. martā

Zinot, ka šobrīd mediju telpā ir daudz diskusiju par nesvarīgo un maz – par svarīgo, sāksu ar nesvarīgo – ar skaidru atbildi uz jautājumu, vai es piedalīšos 16. marta atceres pasākumos un, galvenais, kāpēc es to darīšu.

Jau daudzus gadus esmu piedalījies 16. marta pasākumos, jo uzskatu, ka **tautai, kas neciena savus varoņus, nav nākotnes!** Kā Latvijas patriots, es nevaru rīkoties citādāk, jo arī manai dzīvei nav lielas jēgas bez Latvijas ar nākotni. Es godinu Latviešu leģiona karavīru piemiņu gan Lestenes Brāļu kapos, gan gājienā pie Brīvības pieminekļa.

Lestē es **godinu tos Latvijas karavīrus, kas ar savām dzīvībām un asinīm cīnījās pret noziedzīgo bolševisma režīmu.** Lai gan latviešu leģionāri cīnījās zem tikpat Latvijai naidīga fašistiskās Vācijas noziedzīgā režīma karoga, viņu cīņa nebija bezjēdzīga. Pateicoties desmitiem tūkstošu leģionāru dzīvību, izdevās aizkavēt milzīgo bolševiku karaspēku, tādējādi izglābjot tūkstošiem iznīcībai lemtu Latvijas pilsoņu, kam radās iespēja izglābties trimdā Rietumos. Daudzi leģionāri kureliešu rindās vēlāk krita cīņā pret vācu fašistiem, simtiem sagūstītu leģionāru tika nosūtīti uz koncentrācijas nometnēm. Pēc 2. pasaules kara beigām daudzi leģionāri turpināja cīņu pret bolševikiem kā nacionālie partizāni, un viņu cīņa palīdzēja mums saglabāt Latvijas neatkarības ideju dzīvu līdz pat Atmodas laikam.

Pie Brīvības pieminekļa **es godinu Latvijas valstiskuma ideju**, kā vārdā cīnījās latviešu leģionāri. Tēvzemei un brīvībai – šie vārdi nebija tukša skaņa lielam vairumam leģionāru, kas cerēja uz 1919. gadā piedzīvotā brīnuma atkārtanos – Rietumu sabiedroto karaspēka vērsanos pret bolševiku Krieviju un Latvijas atbrīvošanu.

16. marta gājiena jēga ir ne tikai paust skaidru nosodījumu 2 totalitāriem pagātnes režīmiem, kas ir nodarījuši milzum daudz posta Latvijai un pasaulei, bet arī vērsties pret fašisma atdzimšanu šodien.

Turpinājums 7. lpp.

PAR TAUTU PAŠNOTEIKŠANĀS TIESĪBĀM

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

DDD: Apgādā “Vieda” izdotajā grāmatā “Tautu tiesības” ir analizētas tautu pašnoteikšanās tiesības. Par tām esam rakstījuši arī avīzē. Vai šobrīd Krimā notiekošo referendumu, krievu vēlmi atdalīt Krimu no Ukrainas var raksturot kā tautas pašnoteikšanos, cīņu par savu neatkarību, autonomu teritoriju un brīvību?

Aivars Garda: Viennozīmīgi – nē! Tautu tiesības uz pašnoteikšanos attiecas uz tautu, nevis uz kaut kādu iedzīvotāju kopumu. Krimā notika referendums, kurā piedalījās Krimas iedzīvotāju kopums – krievi, ukraiņi, varbūt arī Krimas tatāri. Stingri vērtējot, pašnoteikšanos Krimā varētu pieprasīt (tas arī attiektos uz tautu tiesībām) Krimas tatāri. Bet, tā kā viņi tur ir ļoti maz, tad praktiski to ir grūti izdarīt visā Krimas teritorijā.

“Par nāciju pieņemts saukt tautu, kura ir nodibinājusi savu valsti. Tātad mēs, latvieši, esam gan latviešu tauta, gan nācija, jo esam veidojuši valsti.”

DDD: Tas nozīmē – dibināt savu valsti, izdot savus likumus?

A.G.: Jā. Bet to varētu tatāru tauta, kurai nav sava valstiskuma. Tajā teritorijā dzīvo divas lielas tautas – krievi un ukraiņi, kurām ir savs valstiskums. Krimas iedzīvotāji ir krievu un ukraiņu tautas pārstāvji. Krievu tautai ir sava etniskā teritorija – Krievija. Tātad krievi nedrīkst prasīt pašnoteikšanos Krimā, jo viņiem jau pašnoteikšanās ir savā etniskajā teritorijā.

Lūk, ko saka Visvaldis

Lācis savā grāmatā “Etniskie konflikti Austrumeiropas tautu vēsturē” par Krimas tatāriem, citēju:

“Krimas tatāri ir Krimas pirmiedzīvotāju, kas kā tauta vairs nav saglabājušies, un tatāru pēcteči, kuri ieņēma šo pussalu 13. gs. Tatāri ieceļoja Krimā 1239. gadā vienlaicīgi ar Batija karagājienu uz Dienvidkrievijas zemēm. Tatāri pakļāva Krimā dzīvojošos polovciešus.” (Visvaldis Lācis, “Etniskie konflikti Austrumeiropas tautu vēsturē”. Rīga: Vieda, 2000, 391. lpp.)

“Tatāru stāvoklis Krimā joprojām ir visai smags. Tatāri ļoti cer, ka liels vairums no viņu 300 000 vesumā izsūtītajiem tautas brāļiem pakāpeniski tomēr atgriezīsies savā senču tēvzemē. Daudz izsūtīto tatāru ir patriotiski noskaņoti, un viņi to arī dara: tatāru skaits, kaut pamazām un lēnām, Krimā tomēr

ir izmantojuši kā būvmaterialus māju celtniecībā. Mēs, latvieši, šo krievu nicinošo, cinisko attieksmi pret pamattautas kapu un kultūras pieminekļiem arī esam paši izbaudījuši līdz mēlēm. Zvārdes pagasta zemi krievu okupācijas karaspēka bumbvedēji izmantoja kā apmācību poligonu bumbu nosviešanai mērķi un arī sagrāva Zvārdes pagasta kapu pieminekļus.

Krimas tatāri apzinās, ka pat tajā gadījumā, ja visi pašlaik vēl agrākajās izsūtījuma vietās – Uzbekistānā, Kazahstānā, Sibīrijā – dzīvojošie Krimas tatāri atgrieztos tēvzemē, tik un tā viņi tur būtu minoritāte, bet nacionālā apziņa daudzos no izsūtītajiem nav mirusi, un viņi atgriežas. Atgriežas pat ārsti, inženieri, pedagogi, citu profesiju tehniskās un dabaszinātņu intelligences pārstāvji, labi zinādami, ka trimdā viņiem bija viņu profesijā kāds atalgots darbs, bet ka tēvzemē viņus darbs apgūtajā profesijā negaida un ka arī universitātes un tehnikumus beigušajiem pirmie darbariki būs tikai lauznis, lāpsta un ķerra, lai kaut kur sāktu rakt un celt nākamajam mājoklim pamatus. Viņi atgriežas, lai gan Krimas krievu ierēdņi visdažādākajā veidā liek šķēršļus viņu priekšā, neļaujot oficiāli iegūt zemes gabalus celtniecībai, nedodot iespēju nomāt vajadzīgos celtnes un citus mehānismus, kas nepieciešami ēku celtniecībai. Un tajā pašā laikā vēl 90. gadu sākuma posmā uzņēmumu vadītāji slēdza līgumus un aicināja tur strādniekus no Krievijas, dodot tiem zemi un Krimā vēl obligāto reģistrācijas pieraksta atļauju, tātad apzināti turpināja kolonizācijas procesu.

Krimas tatārus viņu cīņā par tautas tiesībām dzīvot savā etnogenēzes teritorijā vada drosmīgs vīrs – Mustafa Cemioğlu, kuru krievi sauc par Mustafu Džemilevu. Viņš nav nopērkams, nav iebaidāms. Kad 1991. gadā pēc Maskavas dumpja Krievijas vadošie politiķi uzaicināja viņu ierasties Maskavā uz pārrunām par Krimas tatāru problēmām, viņš ieradās Maskavā un Baltajā namā tikās ar Krievzemes politiķu “galotni”, bet, kad sarunu laikā Džemilevs saprata, ka Kremļa grib izmantot tatārus kā paklausīgas marionetes viņu politiskajās intrigās pret Ukrainu, Džemilevs atklāti pateica, ka viņš ir atbraucis šeit, lai apspriestos ar Maskavas varasvīriem par Krimas tatāru tiesisko stāvokli un tatāru suverenitātes atjaunošanu Krimā, un aizgāja no Baltā nama. M. Džemilevs kā tatāru nacionālists ir pavadījis piecpadsmit gadus Sibīrijas spaidu darbu nometnēs, taču pēc visa tur pārciestā nav salauzts, bet ir kļuvis



vēl stiprāks savā taisnības apziņā un pārliecībā par Krimas tatāru tautas tiesībām. Tomēr arī Mustafam Džemilevam kļūst arvien grūtāk nomierināt un savaldīt gados jaunākus tatārus, kuri, ikdienā sastopoties ar krievu meliem, intrigām, varmācību un uzbraukumiem tatāriem, kļūst arvien radikālāki. Tā, piemēram, Ilmijs Umerovs, senās Krimas galvaspilsētas Bahčsaraņas tatāru vadonis, jau ir paziņojis, ka viņa nodoms ir atjaunot politisko partiju “Milli Firka”, to pašu nacionālo partiju, kura, cariskajai Krievijai izirstot, pasludināja Krimas tatāru neatkarīgu valsti, pamatojoties uz tautu pašnoteikšanās tiesībām, kuras toreiz tik viltīgi skandināja gan paši Ļeņina bolševiki, gan arī ASV prezidents Vudro Vilsons, bet kuras iedibināt praktiski negribēja ne viens, ne otrs.

Gan “sarkanās” Padomju Krievijas, gan arī “sarkanās” Padomju Savienības un tagadējās “sarkani” iekrāsotās Krimas krievu realizētais genocīds pret Krimas tatāriem ir viens no vispretīgākajiem, riebiģākajiem fiziskā un garīgā genocīda veidiem aizējošā gadsimta Eiropā un pasaulē. Svešinieki, ienācēji, ir sagrābuši mazas tautas zemi, iznīcinājuši lielu daļu no tās un traucē šai tautai atgriezties un brīvi dzīvot savā tēvzemē, kā arī atgūt noteikšanu pār tautas turpmāko likteni.

Bet nezaudēsim cerību, ka Krimas tatāri uzvarēs taisnīgajā cīņā par savām tiesībām politikas laukā. Aizstāvji viņiem ir radušies pat Rietumvalstu zinātnieku aprindās. Tā, piemēram, ASV pazīstamās Tafta Universitātes Fletčera tiesību un diplomātijas skolas akadēmiskais dekāns, starptautisko tiesību profesors Hērsts Hennums savā grāmatā “Autonomija, suverenitāte un pašnoteikšanās” 1996. gadā rakstīja: “Kamēr pasaulē daudzi nosodīja krievu brutālos uzbrukumus Čečenijai 1994. gada decembrī, neviena oficiāla balss nepacēlās, lai atbalstītu Čečenijas tiesības atdalīties no Krievijas Federācijas; tāds pats klusums valdīja, kad savas prasības izvirzīja

Dienvidosetija, Kalnu Karabaha, Abhāzija un Krīma.”

Bet mēs, latvieši, Krimas tatāru tiesības uz savu valsti savā zemē apstiprināsim ar Kanādas franču Kvebekas nacionālista Levisa Riela-Luija vārdiem: “Dievs nevar radīt cilti, tautu un nedot tai vietu, kur dzīvot. Mēs neesam putni. Mums ir jāstaigā uz zemes.” Šis grāmatas autors, pievienojoties Levisa Riela-Luija domām, arī saka, ka krieviem brīvi jāstaigā uz Krievijas zemes, ukraiņiem – uz ukraiņu zemes un Krimas tatāriem – uz Krimas zemes. Tad pasaulē, kurā valdis arī nacionālā taisnība, izzudis vārds “etniskie konflikti”. (Visvaldis Lācis, “Etniskie konflikti Austrumeiropas tautu vēsturē”. Rīga: Vieda, 2000, 419.–421. lpp.)

DDD: Ja krievi grib būt neatkarīgi no Ukrainas, lai brauc uz Krieviju – savas tautas valsti.

A.G.: Jā, lai brauc uz savu valsti – viņiem ir sava valsts. To pašu nedrīkst prasīt Krimā arī ukraiņi. Tā kā tas viss ir farss, kas tur notiek.

Neesmu speciālists un varu kļūdīties, bet vēsturiski Krimas teritorija vairāk ir piederējusi Krievijai, un tikai Hruščovs ar savu lēmumu esot to atdevis Ukrainai. Bet tā noteikti nav Latvijas situācija. Mūsu situācija ir skaidra, ka latvieši sanāca kopā un nolēma 1918. gadā pašnoteikties šajā teritorijā, kur jau visu laiku ir dzīvojuši latgaļi, kurši, sēļi, zemgaļi. Lūk, tādas tautas drīkst prasīt pašnoteikšanos. Piemēram, baski Spānijā arī drīkst prasīt pašnoteikšanos – viņiem būtu tā jādod. Arī skoti var prasīt atdalīšanos no angļiem, jo viņi ir skotu tauta.

Par nāciju pieņemts saukt tautu, kura ir nodibinājusi savu valsti. Tātad mēs, latvieši, esam gan latviešu tauta, gan nācija, jo esam veidojuši valsti. Bet mēs neesam politiska nācija – mēs nekad tādi negribam kļūt, kādu veido, piemēram, Amerikā – politiska nācija, kur sabrauc visi un kopējā katlā vārās visas tautas. Mēs tā negribam, un mums tā arī nav jādara. Latvija ir nacionāla valsts ar etnisku teritoriju, kurā latvieši ir dzīvojuši, var teikt, ļoti sen. Tātad

Krima nedrīkst atdalīties no Ukrainas (pašnoteikties) tādā veidā, kā tas notiek pašlaik.

DDD: Tātad krieviem nav tiesību rīkot referendumu par Krimas pievienošanu Krievijai?

A.G.: Esmu varbūt piemirsis, bet man šķiet, ka Kosovas albāņi nedrīkstēja pieprasīt neatkarību uz zemes. Šis grāmatas pamats. Tur bija tieši tāda pati situācija. Tā visu laiku bija Serbijas zeme, un albāņi (musulmaņi) bija tikai iebraukuši. Nezin kāpēc, kāda idiotisma apsēsti, Eiropa un pasaule piešķīra Kosovai neatkarību un arī to atzina valsts mērogā. Tāpēc šis precedents ļauj arī Krievijai tā rīkoties Krimas jautājumā. Es domāju – ja Kosova bija vēsturiskā serbu zeme, kaut arī albāņu tobrīd tur bija vairāk, to nedrīkstēja atdot, jo albāņiem bija Albānija, sava valsts.

DDD: Tātad principā jebkurš mēģinājums arī Latvijā ar kaut kādu balsošanu un referendumu lemt, piemēram, par Daugavpils pievienošanu Krievijai, būtu Latvijas teritoriālās vienotības grausana, un šie cilvēki būtu krimināli sodāmi un izraidāmi no Latvijas?

A.G.: Protams. Ja tik aplami varētu traktēt tautu pašnoteikšanās tiesības (it kā tās nosaka attiecīgajā teritorijā dzīvojošie cilvēki), tad jau varētu arī pieņemsim, Rīgā (šeit krievu ir vairāk par latviešiem) pieņemt lēmumu pilsētas referendumā pievienoties Krievijai. Tāpat Daugavpils, Liepāja u.c. – latvieši palikti lauksaimnieki, zemnieki. Te, Rīgā, būtu viss otrādi – valsts valoda krievu u.tml. Nu, tad, pateiktu mums, latviešiem: “Vācieties uz laukiem un strādājiet savus lauku darbus, bet mēs, pilsētnieki, dzīvosim ar krievu okupantiem!”

Pilnīgas aplamības tagad notiek, un tās ir aizsākušas Rietumi. Tagad, kad ir noticis šis tā saucamais Krimas referendums, faktiski Krīma visticamāk tiks pievienota Krievijai. Tagad Krimas tatāriem ir tatāru tautas referendumā jāpieprasa pašnoteikšanās nevis no Ukrainas, bet no Krievijas.

Intervēja Liene Apine



DEKOLONIZĀCIJA IR JĀĪSTENO PAT IKDIENAS SĪKUMOS

Saruna ar Liepājas nacionālistu **Viktoru Birzi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

KOLONISTU SKAITS SAMAZINĀS PĀRĀK LĒNI

Viktors Birze: Labais moments visā ir tas, ka pretēji valsts varas bezdarbībai noteikti procesi latviešu labā notiek dabiski. Ja 1989. gadā latviešu Latvijā bija piecdesmit viens procents, tad tagad ir jau sešdesmit divi.

Man personiski ir labi redzama situācija dzimtajā Liepājā. Te totālas kolonizācijas un pārkrievošanas politikas rezultātā 1989. gadā vairs dzīvoja tikai trīsdesmit astoņi procenti latviešu, un latviešu valodu ielās dzirdēja visnotaļ reti. Iestādēs visas lietas lika kārtotas okupantu ieviestajā krievu mēlē. Pārdevēja veikālā latviski neapkalpoja, un milicis uzstājīgi pieprasīja, lai tu runā ar viņu krieviski. Tagad latviešu Liepājā jau ir ap piecdesmit pieciem pro-

na, ka vairums no viņiem atbalsta Krievijas noziegumus Ukrainā. Bez šaubām, ja pienāks Latvijas kārta, viņi šaus mums mugurā!

DEKOLONIZĀCIJAS STRATĒGIJA

DDD: Tu skaudri, bet patiesi raksturo pašreizējo situāciju. Taču, kā rīkoties latviešiem?

Viktors Birze: Kā jau minēju, latviešu pašu vainas dēļ mēs nevaram vairs sapņot, ka dekolonizācija notiks vienkāršoti, tas ir, ka vienā jaukā dienā tiks pieņemts likums, un visi draudzīgi ar koferiem rokās sasēdīsies vilcienos ar vienvirziena biļetēm uz Maskavu, Tambovu, Birobidžanu vai kur vēl. **Varbūt mums vārdam “dekolonizācija” ir jādod jauns saturs, ar to saprotot ikvienu darbību, jebkādā veidā, kas samazina svešautiešu īpatsvaru, ietekmi un dara Latviju latviskāku.**

“Šobrīd galvenais, ko varu ieteikt – esam latvieši, audzinām savus bērnus par Latviešiem ar lielo burtu! Audzinām viņus par nacionālistiem, paši esam tādi jebkurā situācijā un velkam savā pusē un vidū tos, kas pagaidām vēl ir vienaldzīgi.”

centiem. Īpaši interesanti bija lasīt statistiku par pēdējiem desmit gadiem, no kā var secināt, ka Liepāja ir zaudējusi aptuveni 13 tūkstošus iedzīvotāju, no kuriem 10 tūkstoši ir tieši svešautieši!

Bet, vai šie šķietami pozitīvie procesi ļauj mums atslābināties un ieslīgt pašapmierinātībā – tā teikt, sapņojot, ka vēl pēc desmit gadiem situācija būs pavisam laba? Domāju, ka nekādā gadījumā! Svešautiešu skaita dīlšana notiek ļoti lēni. Jebkurš piekritis, ka gandrīz četrdesmit procenti nelatvieši, no kuriem turklāt absolūtais vairums ir krievu, joprojām ir milzīgs drauds. Sliktākais ir tas, ka šajos gados viņi ir nostiprinājuši savas pozīcijas ekonomikā, vairāki simti tūkstošu ieguvuši Latvijas pilsonību un līdz ar to arī politisko ietekmi. Vienlaikus viņi savā masā ir kļuvuši vēl agresīvāki, mums naidīgāki.

Jāatzīst, ka Krievijas mediju telpa un ietekmes aģentūra maksimāli ir izmantojusi visas iespējas, lai Latvijā formētu lielu, monolītu, manipulējamu un latviešiem ļoti bīstamu iekšējo ienaidnieku, pēc analogijas ar Ukrainu, konkrēti Krimu. Kāda ir vietējās simtiem tūkstošu liellās Krievijas piektās kolonnas domāšana, to labi ilustrē aptauja, kas lieci-

Kādi būtu praktiskie soļi, par kuriem es iestājos? Pirmkārt, nekavējoties apturēt noziedzīgo naturalizācijas procesu, vienlaikus “iesaldējot” pilsonību visiem naturalizētajiem kolonistiem. Uz kāda pamata? Ļoti vienkārša – Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde (PMLP) savā darbībā ir veikusi pārkāpumus. Ir bijuši gadījumi, kad pilsonība tikusi tirgotā, tie ir fiksēti. Konkrēti iestādes darbinieki ir piekerti aiz rokas un notiesāti! Tas, ka pilsonību ir ieguvušas personas, kas neprot latviski, kaut vai konkrēti skandalozī slavenais eksdeputāts Valērijs Kravcovs, liecina, ka PMLP darbinieki bijuši korumpēti daudz lielākos apmēros, lai gan piekerti ir tikai nedaudzi, un nešaubos, bijuši arī tādi, kas vienkārši nolaidīgi izpildījuši dienesta pienākumus. Lūk, iemesls pilsonības “iesaldēšanai” naturalizētajiem kolonistiem uz laiku, lai veiktu pārbaudi par katru konkrēto gadījumu, lai noskaidrotu, kādos apstākļos pilsonība ir iegūta. Tas varētu ieilgt daudzus gadus. Ļoti daudzus atsijātu.

Otrkārt, publiskot un izpētīt sarakstus, kas parakstīti par referendumu, lai krievu valodai piešķirtu otrās valsts valodas statusu. Pēc tam visiem naturalizētajiem, kas iesaistīti, atņemt pilsonību tādēļ, ka

“Tas, ko var mācīties no Maidana, ir, ka dažiem simtiem augsti motivētu un disciplinētu nacionālās idejas aizstāvjiem ir iespējams izmantot krīzes situāciju, nekārtības, lai panāktu izšķirošo lūzumu savā labā.”

viņi ir laužuši lojalitātes solījumu. Šis iemesls varētu būt arī pamats, lai prasītu datus valsts drošību sargājošajām institūcijām par visiem aktivistiem, kas ir iesaistīti pretvalstiskās aktivitātēs, sākot ar barvežiem un beidzot ar ierindas aktivistiem. Arguments tas pats – atņemt pilsonību par lojalitātes solījuma laušanu. Domāju, juristi to prastu formulēt un gana labi pamatot.

Vispār šobrīd, ņemot vērā notikumus Ukrainā, kuros tieši vietējai Maskavas “piektajai kolonnai” ir izšķirošā loma, situācija, lai veiktu konkrētas tiesiskās darbības pret mūsu valsti joprojām dzīvojošajiem civilokupantiem, pamatojot tās tieši ar valsts drošību, varētu tikt īstenotas bez lielas rietumvalstu pretestības. Nebūt neidealizējot Rietumus, zinot, ka tie līdz šim, sev vien zināmu apsvērumu dēļ, ir bijuši civilokupantu interešu sargi, jādoda, ka tagad situācija tomēr ir mainījusies mums par labu, un mēs, ja arī negūtu atbalstu centieniem tikt galā ar vietējo “piekto kolonnu”, tad vismaz klusēšanu, skatīšanos caur pirkstiem.

Nākamais solis – ierobežot Krievijas informatīvo telpu. To vajadzēja izdarīt jau sen, sākot ar Krievijas televīzijas kanālu apraidi. Protams, tiem, kam ir personiskais satelīta šķīvīšs, tie būs sasniedzami jebkurā gadījumā, bet samazināt krievu mediju ietekmi var pamatīgi.

Vispār var un vajag darīt vēl ļoti daudz lietu. Stingri likumi, kas nepieļauj pretvalstisku organizāciju veidošanu, likums, kas politiskajās partijās ļauj darboties tikai Latvijas pilsoņiem, citu valstu pilsonību ieguvušo vienkāršota izraidīšana no valsts par noziedzīgiem nodarījumiem. Maksimāli popularizēt svešautiešiem izceļošanu no valsts, vienlaigā kurā virzienā – uz Austrumiem vai Rietumiem, galvenais ārā no Latvijas.

Tā mēs varam turpināt un turpināt, bet visa problēma ir tā, ka mēs to gribam, bet neesam pie varas, savukārt, tie, kas ir pie varas, to ne-grib un nekad nav gribējuši. Manuprāt, bez radikāliem satricinājumiem, no brīvas gribas tuvākajā laikā nekas nemainīsies. Viņi pat nav gatavi uz tik elementāru soli kā pārtraukt uzturēšanās atļauju tirdzniecību ārvalstniekiem! Par, ko vispār tad runāt?

Katrā ziņā, šobrīd galvenais, ko varu ieteikt – esam

latvieši, audzinām savus bērnus par Latviešiem ar lielo burtu! Audzinām viņus par nacionālistiem, paši esam tādi jebkurā situācijā un velkam savā pusē un vidū tos, kas pagaidām vēl ir vienaldzīgi. Organizēties grupās, kas nepieciešamības gadījumā būs gatavas rīkoties tieši, bez bailēm un šaubīšanās. Domāju, ir skaidrs, ko ar to domāju. Tas šobrīd ir gandrīz vienīgais, ko varam mēs paši.

UKRAINAS NACIONĀLISTI PĀRSTEIDZA LIBERASTUS

DDD: Ukrainā nacionāli noskaņotie vairs neizturēja un mainīja valdošos.

Viktors Birze: Ukrainā viss nav tik vienkārši. Sāksim ar to, ka Maidanu organizēja Rietumu liberāļu ietekmes aģentūra savās interesēs, kas nepavisam nav tas pats, kas ukraiņu nacionālās intereses. Sajutuši pretspēku no Janukoviča rikļurāvējiem, viņi bija gatavi padoties. Bet notika tas, ar ko Briseles un Vašingtonas aģentūra nebija rēķinājusies, proti, parādījās trešais spēks – radikāli, bezkompromisa ukraiņu nacionālisti. Viņi bija tie, kas izglāba situāciju, noturēja barikādes izšķirošajā brīdī. Liberasti, parlamentārie politkāpi, ieskaitot tur pārstāvētos tā sauktos nacionāļus no “Svaboda”, jau tirgojās ar Janukoviču, bija gatavi kompromisam, zākāja ar nūjām un akmeņiem bruņotos nacionālistus no “Labējā sektora” par provokatoriem... Bet “Labējais sektors” noturējās, pat neskatoties uz nodevību, un ar savu milzu pārliecību un nebaidīšanos iet nāvē, iedvesmoja pārējos.

Protams, ne Briseles, ne Vašingtonas globālisti un internacionālais kapitāls nav ieinteresēti nacionālistu ietekmes pieaugumā, un viņi centīsies tos nospiegt malā jebkuriem līdzekļiem. Dod, Dievs, ukraiņu nacionālistiem gudrību un veiksmi savas iekarotās pozīcijas noturēt, nostiprināt un izmantot tālākā cīņā.

Tas, ko var mācīties no Maidana, ir, ka dažiem simtiem augsti motivētu un disciplinētu nacionālās idejas aizstāvjiem ir iespējams izmantot krīzes situāciju, nekārtības, lai panāktu izšķirošo lūzumu savā labā. “Labējais



sektors” taču sākotnēji sastāvēja tikai no dažiem simtiem. Kijevas Maidanā barikādēs vispār cīnījās daži tūkstoši... Nelaime, mums šobrīd pat nav to dažu simtu. Tie ir jārada. Jāorganizējas. Arī te var pienākt brīdis, kad dažiem simtiem var rasties iespēja izšķirt vēstures gaitu.

LATVIEŠU NACIONĀLISTIEM IR JĀBŪT GATAVIEM

DDD: Tavuprāt, latviešiem vajadzētu gatavoties šādam pavērsienam, lai pēc varas maiņas spētu kļūt par noteicējiem un mainīt valsts politiku par labu latviešu tautai?

Viktors Birze: Pilnīgi piekritu tam, ka vēlēšanu ceļā pārmaiņu nebūs – tikai revolūcija spētu ko mainīt. Precīzāk, vispirms radītos jukas valsti, vien, alga, kādi iemesli tās izraisītu, un tad mums varētu pavērties iespēja.

Bet es atkārtotu un atkārtotu – organizējamies jau tagad! Latviešu nacionālistu galvenā problēma ir tā, ka rīcībspējīgi viņi ir tikai virtuālajā vidē, sociālajos tīklos. Uzrakstīt superradikālu komentāru, nolaupāt okupantus, ar to noņemt sev spriedzi, nav izeja. To, protams, arī vajag darīt, bet ar to vien nekas nemainīsies. Sazināties un darām, trenējamies fiziski un garīgi, veidojam spēku realitātē, nevis virtuāli, un būs rezultāts.

DDD: Sava veida revolūcija Latvijā bija Atmosfēras laikā, bet latvieši neizmantoja situāciju savā labā. Ja mums šobrīd būtu tāda situācija kā Ukrainā, man šķiet, ka mēs atkal nespētu to izmantot.

V.B.: Diemžēl, taisnība. Vismaz šobrīd. Nav pietiekami daudz to, kuri izšķirošā brīdī būtu gatavi cīņai un varaspārņemšanai. Esrunāju tieši par nacionālistiem.

Ir iespējams tāds fenomena kā masu nemieri, bet, lai tos ievestu mums izdevīgās slīdes, ir jābūt kādiem, kas paceļ karogu un to notur, nerēķinoties ar spiedienu, meliem, nodevību, pat lodēm. Toties mums ir ļoti daudz nūrdē-

tāju, nūrdētāju, mūžīgi ar visu neapmierināto, tikai nelaime, ka šie domā tikai par personisko ledusskapi. Kas viņus izvestu ielās? Ne jau tautas intereses! Algu samazinājums, cenu kāpums, darba zaudēšana. Kolīdz šīs personiskās problēmas būs atrisinātas, viņus nekas vairs neinteresē. Un pats bēdīgākais, ka dažādu cilvēku slāņu vidū ir izplatījusies pārliecība “latvieši vainīgi pie tā, kas notiek valstī”. Pie nabadzības, valsts nozagšanas, pie visa, kas noticis pēdējo divdesmit gadu laikā. Vēlēšanās tagad balsos par “krieviem”, lai sodītu latviešus. Es, protams, varu piekrist – līdzšinējā politiskā elite ir pārsvarā latviskas izcelsmes, bet viņi nav latviešu tautas pārstāvji.

Precīzāk varētu teikt, ka pie varas visus šos gadus ir bijuši latviešvalodīgā pūļa izvirzītie pašlabuma meklētāji. Ja latvieši to nesapratīs un balsos par “krieviem”, tad ar tādu domāšanu mēs kā tauta esam nolemta.

DDD: Būšu varbūt skarba, bet, ja tie cilvēki domā ar kuņģi un vēl dažiem citiem orgāniem, kas atrodas zem jostas vietas – nezinu, vai tos maz var saukt par latviešu tautas pārstāvjiem. Tie drīzāk ir pūļa ļaudis. Mūsu “DDD” lasītāji, tavi domubiedri Liepājā taču nedzīvo labāk par pārējiem, un tomēr neviens nebalsos par “Saskaņas centru” tikai tādēļ vien, ka varbūt tad dzīvot labāk. Problēma jau ir cilvēka apziņas līmenī.

V.B.: Atceries taču, ka “DDD” lasa un tās viedokļa atbalstītāji ir tautas nacionālā elite – Latvieši ar augsti attīstītu nacionālo apziņu. Es nebūšu augstprātīgs un nesaukšu sevi par nacionālo eliti, bet uzskatu, ka mani domubiedri un draugi ir nacionālā elite. Diemžēl nacionālā elite visos laikos vienmēr ir bijusi mazākums.

DDD: Interesanti, ka vēstures notikumus vienmēr ir virzījis mazākums.

V.B.: Tieši tā, skaitliskais mazākums istajos vēsturiskajos brīžos allaž spējis paraut masu uz vienu vai otru pusi.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine



LATVIJU BEZ HOMOSEKSUĀLISMA UN CITĀM PERVERSĒM!

HOMOSEKSUĀLISMS – cilvēces negods un posts

“DDD” redakcijas atbilde lasītājam

Paldies Andrim Kundziņam par laba vēlējumiem! Nosargāt un atveseļot latviešu tautu mēs spēsim tikai kopīgi – ar lasītāju aktīvu atbalstu, pareizu izpratni un drosmīgu rīcību.

Apgādā “Vieda” izdotā grāmata “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts” diemžēl vairs nav nopērkama veikalos, taču mēs esam to dāvinājuši bibliotēkām, vidusskolām, augstskolām, organizācijām, lai to varētu izlasīt gan jaunieši, gan pieaugušie. Grāmatas un rakstus, kas izskaidro seksuālo perversiju graujošo būtību, tiešām būtu jāiekļauj mācību literatūras sarakstā, lai apturētu homoseksuālisma propagandu skolās. Protams, oficiālā limenī tas šobrīd nav iespējams, taču lai skolotāji, kuru smadzenes nav *piepīdarotas*, skaidro un sniedz saviem skolēniem patieso informāciju! Lai to dara arī bērnu vecāki un vecvecāki! Lai mūsu jaunieši izjūt veselīgu riebumu pret homoseksuālismu!

Andra Kundziņa vēstule pamudināja avīzē “DDD” publicēt vērtīgākos rakstus no grāmatas “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts”. Šajā numurā lasiet Visvalža Paulusa darbu “QUO VADIS HOMO SEXUALIS?”.

Grāmata “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts” tika izdota 2002. gadā, kad Kārlis Streips ikdienā lepnī sacīja: “Esmu gejs – latvietis!”, bet garīgi degradēti valsts vadītāji jau vairākus gadus aktīvi pildīja Eiropas Parlamenta rezolūciju “Par vienlīdzīgām tiesībām homoseksuālistiem un lesbietēm Eiropas Kopienā (A3-0028/94)” un popularizēja pederastiju un lesbismu tālaika ES kandidātvalstī – Latvijā.

Grāmatā ir apkopoti radošo darbu konkursa “Latvija bez homoseksuālisma” rezultāti. Žūrijas komisijā bija ārsti, piemēram, psihoterapeits, seksologs Jānis Zālītis, atbalstu sniedza kardināls Jānis Pujats un arhibīskaps Jānis Vanags. Konkursa nolikumā Aivars Garda rakstīja: “Homoseksuālisma uzplaukums mūsdienu pasaulē, Eiropas Savienības valstīs, diemžēl arī mūsu Latvijā, liecina, ka sabiedrības morāli ētiskie principi ir sagrauti, mūsdienu civilizācija ir tuvu bojāejai, līdzīgi kā Sodoma, Gomora, Romas impērija u.c. Vai mums jānolaīžas tik zemu kā Vācija un Nīderlande, un citas Eiropas Savienības valstis, atļaujot pat homoseksuālistu “laulības”? [...] Vai, iestājoties Eiropas Savienībā, mēs neklūsim tādi paši? Ko tad par Latviju domās veseli, normāli cilvēki?”

Līga Muzikante

QUO VADIS HOMO SEXUALIS?

Visvaldis Pauluss

Filosoofs

Ar vīrieti tev nebūs gulēt kopā, kā gul' ar sievieti, – tā ir nešķīstība.
/3.Mozus grāmata, 18.nod. 22.p./

VISUMĀ pastāv likumi, kuri nav pārkāpjami, nav grozāmi un kuru neievērošanas sekas ir iznīcība. Šo negrozāmo likumu būtība ir aprakstīta visu civilizāciju Svētajos Rakstos un lielajās filosofijas sistēmās. Cilvēce savā attīstībā ir izgājusi dažādus posmus. Virzīdamās cauri gadu tūkstošiem, tā radījusi spožas kultūras, no kurām daudzas, sasniegušas savas virsotnes, pēc tam ir gāzušās iznīcības bezdibeni. Katrs laiks ir citāds, līdz ar to krišanas cēloņi ir dažādi, bet vienmēr to cēlonis bijis viena vai vairāku šo FUNDAMENTĀLO VISUMA LIKUMU neievērošana vai sagrozīšana pēc cilvēka prāta. Vienmēr šī krišana ir novedusi ne vien pie garīgās, bet arī pie fiziskās degradācijas, ir izzudušas lielas un stipras tautas.

Lai labāk izprastu šo celšanās un krišanas mehānismu, jāiepazīstas arī ar VISUMA cilvēka un sabiedrības uzbūves **enerģētisko paradigmu**, kura ir pamatā austrumu filosofijām. Mūsu Latvijas zinātnieki un sievas tānī nekad nav nopietni iedziļinājušies, bet parastam ikdienas latvietim tā ir tikpat neapverama, cik neapverami brāļu Kaudzīšu laiku latviešu zemniekam šķita tas, kāpēc cilvēki nekrit nost otrā zemes pusē, ja zeme ir apaļa.

Budisti saka, ka daudzu nelaimju cēlonis ir nezināšana, bet, turoties tikai pie ierastā dzīves skaidrošanas modeļa, kurš plašāka skatījumā ir šaurs, nav iespējams izvairīties no nebūšanām, lai kādas tās arī būtu.

Šinī rakstā apskatāmā jautājuma analīzei es izmantošu divas filosofiskās sistēmas, kuras balstās uz šo **patiesības** skaidrošanas enerģētisko modeli. Tās ir ķīniešu DAO un indiešu JOGA. No šo sistēmu viedokļa itin viss ir enerģija, kura sevī ietver gan dzīvību, gan apziņu, gan informāciju. Enerģijai savukārt piemīt polaritāte. Ja polaritāte ir līdzsvarota, tad valda **harmonija**. Nelīdzsvarota polaritāte rada **haosu**.

VISUMA dzīlēs viss ir līdzsvarots. Ja tas tā nebūtu, tad Visums jau sen būtu sagruvis. Pirms cilvēks izpostīja dabu, arī uz Zemes valdīja līdzsvars. Cilvēkam Dievs ir devis brīvo gribu, un viņš var visu darīt pēc sava prāta, uzskatiem, iegribām. Līdz ar to tīri tehniski cilvēks var mainīt polaritāti – gan savu, gan sabiedrības un daļēji jau arī Zemes polaritāti. Paldies Dievam, ka līdz VISUMAM viņam rokas par īšām.

Enerģija veido laukus, cilvēks sastāv no daudziem

dažādu funkciju laukiem. Dailliteratūrā apjūsmotā un Bībelē jau vairāk konkrētizētā DVESELE arī ir enerģijas lauks, kas sevī ietver informāciju par individu.

Cilvēks ar savām domām, jūtām, emocijām un centieniem ir generators, kurš nepārtraukti izstaro paša iezīmētu enerģiju. Jebkurai cilvēku kopai pāri klājas viņu koplauks. Tautas koplauku literāri sauc par **Tautas Dvēseli**. Diemžēl daudziem šis jēdziens ir tikai poētisks skaistu vārdu sakopojums. Koplaukā ierakstīto informāciju sauc arī par tautas identitāti. Tad, lūk, šinī Tautas Dvēselē kā datora disketē var daudz ko ierakstīt. Ne tikai var ierakstīt, bet diemžēl arī ierakstās. Ierakstās automātiski viss, ko izstaro katrs indivīds atsevišķi un visa sabiedrība kopumā. Ja sabiedrības uzskati nav saskaņā ar VISUMA likumiem, tad tur ierakstītā informācija rada HAOSU. Un tagad lai katrs padomā, vai viņš dzīvo HARMONIJAS vai HAOSA sabiedrībā un valstī.

Šinī rakstā apskatīšu vienu pašreiz mūsu sabiedrībā plaukstošu (paldies Dievam, ka tikai vēl plaukstošu) uzskatu, kurš jau vienu otru augstas kultūras tautu ir novedis nebūtībā. Tas ir **homoseksuālisms**, kurš sevī patlaban grib pielīdzināt PATIESĪBAI, visādi proponējot, ka tā ir gluži normāla un pat cienījama cilvēka esības izpausme. Homoseksuālistu trumpis tagad ir tā saucamajā demokrātiskajā sabiedrībā pieņemtie cilvēktiesību likumi. Tikai šo likumu radītāji vismaz šinī punktā nav rīkojušies saskaņā ar **Dieva likumiem**. Un, ja viņi pārkāpj kaut tikai vienu likumu, tad vairs nav runas par pārējo ievērošanu. Tad skaidrā runāšana par rietumu sabiedrību un kultūru, kas balstās uz kristīgās morāles pamatiem, ir liekulība. Liekulība visos līmeņos, sākot no valstu vadītājiem un līdz pat vizemākajam.

Kas tad šis homoseksuālisms galu galā ir? Slimība? Izlaidība? Uzdrošināšana apgalvot, ka gan viens, gan otrs. A. Garda savā grāmatā **“Latvija bez homoseksuālisma”** (Brošūra, kurā publicēts radošo darbu konkursa “Latvija bez homoseksuālisma” nolikums, izdota 2002. gadā. – “DDD” red.piez.) jau devis plašu skaidrojumu par šīs kaites izcelsmi. Tāpēc te man maz ko piebilst. Varu tikai īsumā sniegt jomu skaidrojumu, kurš ir tieši sakarībā ar enerģijas polaritāti.

Jogu mācībā ir teikts, ka cilvēkā enerģija plūst pa kanāliem; divi no tiem, kuri atrodas abpus mugurkaulam, pieder pie svarīgākajiem. Caur katru kanālu plūst pretējas polaritātes dzīvības enerģijas, kurām indieši devuši nosauktu apzīmējumu – **Saules un Mēness plūsmas**. Šīs plūsmas ir cikliskas – pēc divām stundām tās mainās vietām. Tālāk indieši

skaidro – ja olšūnas apaugļošanās brīdī virieša labās puses kanālā virzās Saules plūsma (ķīniešu terminoloģijā JAŅ), bet sievietes labās puses kanālā – Mēness plūsma (ķīniešu terminoloģijā IN), tad dzimst puisītis. Ja otrādi, tad meitenīte, bet, ja bērna ieņemšanas brīdī abiem partneriem plūsmas ir vienādas, varot piedzimt bērns ar homoseksuālu tieksmi. Pirmajā brīdī var likties – tāpat homoseksuālisms ir gadījuma rakstura parādība. Tomēr indiešu mācības ir ļoti dziļas, un tās apgalvo, ka visu nosaka KARMA.

Vai tad Bībelē arī nav teikts, ka vecāku grēki tiek piemeklēti līdz trešajam un ceturtajam augumam? Labi, nevainosim vecākus, jo iespējams, ka vienam otram pederastam vecāki ir goda cilvēki. Bībele neko nerunā par REINKARNĀCIJU un tamdēļ visu vainu novel tikai uz vienu pusi – uz vecākiem. Mēs nezinām, ko šie pretdabiskās sērgas pārņemtie cilvēki savā Dvēseles disketē sarakstījuši iepriekšējās dzīvēs. Mēs nezinām, ko sarakstījuši viņu vecāki un vecvecāki, ja pār viņu galvām nākusi tāda nelaime.

Mūsu sabiedrībā KARMA jēdziens ir tumša bilde gan augsti mācītiem, gan mazmācītiem. Tāpēc daudzu mūsu nelaimju cēloņus gan vieni, gan otri meklē ne tur, kur tie ir! Tāpēc arī visās nebūšanās mūsu sabiedrībā mīņājas dubļos un nekādi netiek ārā.

Izrādās, ka šīs plūsmas var regulēt pēc paša vēlēšanās. To dara ar elpošanas un ķermeņa pozu palīdzību. Arī mūsu senči šo to ir zinājuši, jo tautas atziņu krātuvē – ticējumos – minēts, ka tad, ja kāzu naktī zem gultas palikts cirvis, dzimst puika. Iespējams, ka pietiekami liels dzelzs priekšmets zem milniekiem attiecīgi noregulē šīs plūsmas.

Apskatot daudzas mācības par homoseksuālismu – šo nenormālību, var izdarīt secinājumu, ka, iespējams, ir tādi, kuri savas karmiskās nastas dēļ nespēj mainīt savu tieksmi. Nu, ko lai dara, katrs saņēmis to, ko viņš, viņa vecāki, vecvecāki, visi kopā ir saņēmuši savās iepriekšējās dzīvēs. Bet tas nenozīmē, ka viņi savu deformēto pasaules izjūtu var pielīdzināt normālam pasaules uzskatam. Mēs varam tikai just viņiem līdzī, mēģināt kaut kā palīdzēt slāpēt šīs elles ugunis. Bet viņi paši to nemaz nemēģina, gluži otrādi, mēģina vēl visādi sevī šīm ugunīm piemest kurināmo un iegālvot arī mums, ka tas viss ir ļoti labi. Tikpat labi kā jums, tikai drusku citādāk. Viens otrs no viņu vidus pat sacerējis pantus, ka viņiem esot daudz labāk nekā mums, ka mēs nezinām, ko savā dzīvē palaižam garām.

Latviešiem ir tāds tieciens – *stāvi pie ratiem*. Līdz ar to var sacīt – apzinies, kas tu esi, zini savu

vietu, piekop savu netiklību, bet nebazinē pasaulei, ka tevi apspiež, ka neievēro tavas cilvēktiesības. Taču viņi *nestāv pie ratiem*, un te jau izpaužas A. Gardas aprakstītā homoseksuālu agresivitāte – piketi, protesta demonstrācijas, ciņa par savām tiesībām, festivāli ar uzbāzīgu nešķīstības propagandēšanu un tā tālāk.

Vēl ir tāda šķira, kura atrodas uz robežas starp normālo un anormālo. Indieši saka, ka tai dzīvē ir uzdevums – ciņa. Ciņa ar sevi, kristieši sacītu – ciņa ar Sātānu par savu Dvēseli. Cik necik ar prātu apveltīts un paskoloties cilvēks saprot, ka ar tieksmi uz alkoholismu, nesavaldību, slinkumu un vēl šo to normālai dzīvei traucējošu ir jācinās, bet, lūk, pretdabiska tieksme esot katra personiska darīšana!

Vēl esot tādi, kuri kļūst homoseksuāli, nonākot šo nelabojamo vai ciņu ar Sātānu zaudējušo ietekmes sfērā un kaut kādu iemeslu dēļ tiekot izmantoti. Zēni, kuri tiek pavesti, pamazām pierod. Taisnās zarnas tiešā tuvumā atrodas prostatas dziedzeris, kurš tieši piedalās orgasma izraisīšanā. Kad zēnam pienāk pubertātes laiks, viņš sāk izjust orgasmu un rezultātā turpmākajā dzīvē kļūst jau neatgriezenisks pederasts, jo pret sievieti viņam nav tieksmes un sieviete vispār viņam neizraisa erekciju.

Tālāk mēs varam jautāt, kas tad tā piesaista visus šo dažādu pakāpju netiklus pie cita virieša dibena? Kas liek daudziem no viņiem žonglēt uz brīvības un cietuma robežas?

Lūk, ko saka viens no DAO speciālistiem Manteks Čia par homoseksuālu apsēstību. Virieša JAŅ enerģija ir ugunīga, tā ir agresīva, un šinī gadījumā viens JAŅ baro otru JAŅ, tāpēc izrādās, ka viņu orgasmi ir daudz lielākā mērā piesātināti. Jā, neikdienišķs kaifs ir arī narkomānām, tikai tas ātri vien noved miesu kapā. Pederastija noved kapā dvēseli, bet, kamēr tā vēl nav tikusi līdz kapam, tā posta savu apkārtējo sabiedrību, mainot tās identitāti.

Staļins un Hitlers bija maģisko mācību zinātāji, viņi pret šo parādību cīnījās. Staļins lika cietumā, Hitlers iznīcināja gāzes kamerās. Šodien brēc par totalitāro režīmu cietsirdību. Nedomājiet, ka es aicinu darīt tāpat, kā darīja Hitlers un Staļins, gribēju tikai teikt, ka šie vīri labi apzinājās postu, kas var izplatīties sabiedrībā. Lai kam jau viņi zināja par Grieķijas, Romas impērijas un citu valstu krišanas cēloņiem. Tāpēc viņi rūpīgi iznīcināja jebkuru bacili, kas apdraudēja viņu celto impēriju drošību. Var jautāt – vai tad viņiem nebija ko darīt, vai viņiem netrūka rūpju, izolējot savus politiskos pretiniekus, lai vēl krāmētos ar kaut kādiem tur netradicionāli orientētiem subjektiem?

Turpinājums 8. lpp.

PĀRDOMAS PĒC 16. MARTA

16. MARTS. PIECAS PIEZĪMES



Andris Petrovs

Žurnālists

Pirmā piezīme. Ja salīdzinām 2013. un 2014. gada 16. marta sarīkojumus Rīgā, tad jāsecina, ka no atbildīgajām valsts struktūrām bija manāmi acīmredzami darba organizācijas uzlabojumi. Fašistu, kuri gan paši maskējas zem antifašistu nosaukuma, grupējumiem vairs neļāva savus baurojumus izbļautīt tik tuvu Latvijas valsts svētkajai vietai – Brīvības piemineklim. Šoreiz tā saucamie antifašisti popularizēja fašismu otrpus pilsētas kanālam – tuvāk Bastejkalnam. Taču interesanti, kam šī fašisma reklāma ir vajadzīga? Acīmredzot tai struktūrai, kura ir noalgojusi šo bezsakara blāuru baru.

Otrā piezīme. Šogad bija novērojams kāds divains grupējums Doma

laukumā. Ar okupantu oranžmelnajām lentītēm apkrāmējušies subjekti karātavās bija iekarinājuši Viktora Arāja tēlu. Nekad nesapratīšu, kāpēc 16. martā, kad godinām latviešu leģionārus, okupanteļu atbalstītāji piemin latviešu SS šturmbanfireru Viktoru Arāju, kurš kopš 1941. gada darbojās Vācijas drošības policijā. Zināms, ka latviešu leģions tika izveidots tikai 1943. gadā, un tas nav bijis Vācijas drošības policijas pakļautībā. Tik tiešām nesaprotu šo okupanteļu pēcnācēju vēlmi reklamēt Viktoru Arāju.

Trešā piezīme. Sakarā ar Latvijas valdības sēdi, kurā tika pieņemts lēmums, ka ministri nedrīkst piedalīties 16. marta sarīkojumos, nākas secināt, ka Latvija ir beigusī pastāvēt arī kā demokrātiska valsts. Staļina laikā bija divi viedokļi – viens bija Staļina viedoklis un otrs bija nepareizs viedoklis. Tagad ir tieši tāpat, tikai Staļina vietu ir ieņēmusi Latvijas premjerministre Laimdota Straujuma, kura par piedaļišanos 16. marta sarīkojumos ir parakstījusi rīkojumu par Vides un reģionālās attīstības ministra Eināra Cilinska atbrīvošanu no amata. Gribu uzsvērt, ka šajā gadījumā Cilinskis izturējās ne tikai kā stingrs Latvijas pilsonis, bet arī kā īsts valstsvīrs. Savukārt, runājot par Straujumu,



jāatzīst, ka Latvijas premjerministre ar šādu nostāju ir atzinusi, ka valstī pastāv fašisms. Bēdīgi, ka katrs nākamais Latvijas premjerministrs savā bezsakarā un nespējā vadīt valsti cenšas pārspēt iepriekšējos šī amata ieņēmējus.

Ceturrtā piezīme. Vairākkārt izskanējuši viedokļi, ka latviešu leģionāri jāpiemin Lestēnē un nevis Doma baznīcā un pie Brīvības pieminekļa. Bet vai cilvēkiem, kuri cīnījās par Latviju, var būt par daudz piemiņas? Turklāt, vai viņi visi ir apglabāti Lestenes kapos? Ir neskaitāmi latviešu leģionāri, kuriem vispār nav kapa vietas. Tāpēc ikviena Latvijas patriota pienākums ir godināt kareivjus, kuri cīnījās par savu valsti, kuri cīnījās pret sarkano okupantu bandu, kuras darbība mūsu tā saucamajā

neatkarīgajā valstī pieņemas spēkā vēl šobaltdien. Un nākas secināt, ka tas viss notiek ar pašreizējās premjerministres Straujumas svētību.

Piektā piezīme. Internetā izlasīju viedokli, ko atstāstīšu saviem vārdiem. Doma ir šāda – es vēlos, lai par Latviju varu teikt ne tikai to, ka tā ir mana Tēvzeme, bet arī to, ka tā ir manu bērnu zeme. Ja mēs atsakāmies no savas vēstures un noliedzam savus karavīrus, tad mums un mūsu bērniem nav nākotnes. Ja Latvijas valstsvīri un valstssievās nespēj nedz Austrumiem, nedz Rietumiem izskaidrot Latvijas vēsturi un latviešu leģiona rašanos, tad šie politiskie impotenti nekad arī neaizstāvēs Latvijas intereses pasaules mērogā. Diemžēl Latvijā pie varas ir tieši šāds kontingents.

GLĒVUĻUS NECIENA



Mārtiņš Kālis

*Rīgas Stradiņa
Universitātes AKMVI
vadošais pētnieks*

Leģionāru gājiena nosodišana ir kļuvusi ne vien iecienīta valdošo politiķu aprindās, bet gluži vai stilīga jauniešu vidū. Īsti gan nav skaidrs, līdz kādam vecumam lai definē vārdu “jaunietis”, jo daļa subkultūrām piederošu indivīdu sociālajos tīklos demonstrē infantilu domāšanu un uzvedību pat ap gadiem 40.

Piemēram, manu uzmanību pievērsa Jāņa Irbes ieraksts sociālajā tīklā Facebook, kuram itin daudzi bija izrādījuši atzinību. Irbes *jaunskungs* satraucās, ka došanās 16. marta gājienā laikā, kad Krievija okupējusi Ukrainu un notiek referendums Krimā, došot tiesības Krievijai apgalvot, ka arī Latvijā valda fašisms. Rīgā demonstranti metīšot Molotova kokteiļus, dedzināšot mašīnas utt. Esot jāievēro vislielākā piesardzība! Tālāk seko iztirzājums par to, ka leģionāriem neesot, ar ko lepoties, ka Rietumos mūs nesapratīs, utt. Komentāros atradu ieteikumus “pārsteigt” krievus, gājienu atceļot vai nejausi izmainot gājiena maršrutu.

Mani kā latvieti aizvaino šāda “mazā latvietiša” bailu-lības un izdabāšanas glorifikācija ik gadu pirms 16. marta! Latvieši pazemo sevi kā tautu, bez pamata rikodami histēriju. Protams, agresīvi noskaņoti krievu imperiālisti Latvijā ir – un policijai viņi ir jāsavaldā, bet tas nav pamats, lai no viņiem bēgūlotu. Mani tiešām pārsteidz, ar kādu morāli šie bailīgie “hipsteri” ir audzināti? Leģionāru gājiens ir indikators tam, kāda ir Latvija, tās sabiedrības sastāvs un brīvība. Latvieši un arī daži citautieši, kas dodas nolikt ziedus, ir spiesti to darīt aiz policijas ķēdēm, jo krievu imperiālisti nevēlas pieļaut, ka latvietis atklāti pauž savas domas. Bet tie paši naidīgie elementi taču mums ir apkārt ik dienu. Vai tādēļ slēpsimies no viņiem zem deķa?

Glēvie izpelnās nicinājumu gan no krievu šovinistiem, gan maz informētiem žurnālistiem, bet drošība un pārlicība rada cieņu.

MANAS ATZIŅAS PAR 16. MARTA GĀJIENU

Vispirms par jauko un patīkamo. Prieccē, ka šogad 16. marta pasākuma dalībnieku skaits nebija mazāks, bet, šķiet, pat lielāks nekā iepriekšējos gados – par spīti ne visai patīkamajiem laika apstākļiem un mūsu varturu kā allaž izteiktajiem murgainajiem draudiem par ārvalstu radikāļiem, “snaiperiem uz jumtiem un dzīvokļu logos”, protestētājiem lai-vas ar apdullinoši skaļiem krievu mūzikas ierakstiem (nu gluži kā *Svilpji-Lupji* no krievu *biļinām*)... utt. Nekā no tā visa nebija, izņemot dažu desmitu neadekvātu krievu un žīdu blāustīšanos.

Mūsu varturi kā allaž izplata visādus murgus, par katru cenu cenšoties atturēt latviešus piedalīties šajos pasākumos, kārtējo reizi uzskatāmi demonstrējot, ka viņi kalpo nevis savai tautai, bet gan pasaulē valdošajai cionistu-masonu-pederastu kliķei. Tomēr par spīti tam šogad gana daudz tautiešu šos “ieteikumus” un draudus drosmīgi ignorēja. Sevišķi gribētos uzteikt luterāņu mācītāju **Gunti Kalmi** par drosmīgo sprediķi Doma baznīcā, atklāti parādot mūsu varturu un citu leģionāru pretinieku īsto seju, kā arī par nostāšanās gājiena priekšgalā pēc dievkalpojuma. Atzinību pelna arī nu jau bijušā ministra **Eināra Cilinska** nepakļaušanās premjeres Straujumas politiskajam spiedienam un neatteikšanās piedalīties gājienā. [...]

Tagad par maniem ne tik priecīgiem vērojumiem saistībā ar 16. martu. Kaut arī šis ir divu veidu vēlēšanu gads, tomēr “VL-TB/LNNK” frakcija vismaz reitinga celšanas nolūkā šogad pat formāli nemēģināja atjaunot šo dienu, ja ne svinamo, tad vismaz atzīmējamo dienu sarakstā, piešķirot tai kaut vai analoģu statusu, kāds ir t.s. “Starptautiskajai sieviešu dienai”. [...]

Turpinājums 8. lpp.



Aivars Gedroics

*Biedrības “Latvietis”
biedrs
Daugavpilī*

DROSME BŪT LATVIETIM!

Turpinājums no 3. lpp.

Un 17. martā es atkal došos pie Brīvības pieminekļa, lai godinātu tos 189 varoņus, kas parakstīja Latvijas Centrālās padomes memorandu, ar to aicinot nekavējoties atjaunot okupētās Latvijas suverenitāti. Mūsdienās ir grūti iedomāties, ka viens paraksts var laupīt cilvēkam dzīvību, brīvību vai dzimteni – taču tieši tas notika ar vairumu memoranda parakstītāju, pret kuriem vērsās gan nacistu, gan komunistu okupanti. Ja mūsdienu Latvijas politikā būtu kaut vai puse to godavīru un sievu, kas parakstīja šo memorandu, mūsu valstiskums būtu daudz mazāk apdraudēts. 17. martā es pieminēšu arī latviešu un lietuviešu nacionālos partizānus, kas 1949. gada 17. martā Īles mežos krita cīņā ar čekistiem par savu valsti brīvību. Un es aicinu gan latviešus, gan lietuviešus, gan ukraiņus, gan krievus, gan visus cittautiešus, kas grib dzīvot brīvā un plaukstošā Latvijā un nevis Putina fašistiskajā impērijā doties, šajā dienā plkst. 18.00 pie Brīvības pieminekļa un kopā noliekt galvas un pateikt – Varoņiem slava!

Visbeidzot, ja daži “ietekmīgi” politiķi Latvijā domā, ka ministra amatu nedrīkst ieņemt Latvijas Republikas pilsonis, kas savas tautas nākotnes vārdā godina varoņus Latvijas karavīrus un sabiedriskus darbiniekus, kā arī godina Latvijas valstiskuma ideju – tad lai Latvijas pilsoņi šoruden lemj, kādi valstsvīri tai ir vajadzīgi...

Par galveno – kas apdraud Latvijas valstiskumu šobrīd?

Ir naivi iedomāties, ka Krievijas politiku pret Latviju patiesībā ietekmē tāds lokāla mēroga pasākums kā ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa 16. martā.

Jāsaprot, ka mūsdienu Krievija, it īpaši pēc pēdējiem notikumiem Ukrainā, jau šobrīd ir kļuvusi par totalitāras diktatūras valsti.

Totalitāram režīmam meli, provokācijas un visur esoša klaji iracionāla propaganda ir ietekmes noturēšanas un paplašināšanas instrumenti un šo realitāti nevar izmainīt pat pielabināšanās un neslēpta gatavība kļūt par jauno kungu kalpu.

Totalitāra režīma propagandas funkcija nav atspoguļot objektīvo realitāti, bet gan veidot režīmam vēlamu nākotnes notikumu attīstības scenāriju, sagatavot režīma atbalstītājus gaidāmajiem notikumu pagriezieniem.

Tāpēc baidīties, ka Krievija pārmetīs Latvijai 16. marta gājienu, ir bezjēdzīgi. Notikumi Krimā liecina, ka Krievijai mūsdienās nav vajadzīgas pat kaut cik jēdzīgi izstrādātas provokācijas, lai veiktu agresiju pret miermīlīgu kaimiņvalsti.

Līdz ar to, nozombētais Kremļa TV skatītājs par “fašisma atdzimšanu” Latvijā varēs uzzināt gan 16. martā, gan jebkurā citā datumā – kad vien šo propagandas kanālu saimnie-

kiem tas būs izdevīgi...

Pēdējo nedēļu notikumi Ukrainā un arī šeit, Latvijā, ir daudziem atvēruši acis. Šobrīd nevienam domājotam cilvēkam nav noslēpums, ka totalitārā Kremļa režīma propagandas virsmērķis Latvijā ir viens – ar Krievijas un dažu vietējo mediju palīdzību iznīdēt latviešu nācijas valstsgribu – ja latvieši kļūs vienaldzīgi pret savu valsti, tad nekādi tanki nebūs vajadzīgi...

Tātad vienaldzīgi, iztāpīgi un iebaidīti latvieši (it sevišķi politiķi) ir galvenais drauds Latvijas valstiskumam gan šobrīd, gan pēc simts gadiem.

Maidana mācības

Ukrainā šobrīd ir noticis pretējais – nācija ir saliedētāka kā nekad, un tas ir radījis Kremlim nopietnas problēmas – daudzu krievvalodīgo ukraiņu lojalitāte Ukrainas valstij ir liels pārsteigums Kremlim, bet tā arī ir viena mācība, kur mums ir ko mācīties no ukraiņiem. Latviešiem ir jāpasniedz roka Latvijas valstij lojāliem cittautiešiem, jāspēj paust savu atzinību un lepnus ikkatram citautietim, kas saziņā cenšas lietot latviešu valodu.

Otrā Maidana mācība ir – nekad nenodot savas īstenās vērtības. Tāpēc 16. martā, kad Kremļa īstenos Krimā tādu pašu farsu kā Baltijas valstīs 1940. gadā un, pieminot ne tikai tos, kas cīnījās un krita par Latvijas brīvību, bet arī kritušos par brīvu un demokrātisku Ukrainu, es pie Brīvības pieminekļa nolikšu ziedus Ukrainas kara krāsā.

Un visbeidzot – Ukraina šobrīd ir parādījusi tautas tiešās demokrātijas spēku, no kā var pamācīties pat valstis ar senām demokrātijas tradīcijām. Kad Ukrainas politiķi, Eiropas Savienības valstu ārlietu ministru mudināti, panāca pragmatisku vienošanos ar savu diktatoru, tieši tauta Maidanā pateica: “Nē!”, panākot korumpantu režīma tūlītēju krišanu.

Tauta Maidanā apzinās, ka droša un plaukstoša Ukraina nav iespējama, ja netiek īstenota bezkompromisu cīņa ar korupciju un padomisko blatu sistēmu. Šī patiesība ir attiecināma arī uz Latviju. Šo cīņu nevar īstenot viens vai daži desmiti cilvēku, ir nepieciešams aktīvs tautas atbalsts. Pilsoniskai sabiedrībai ir aktīvi jāpieska-ta un vajadzības gadījumā arī jāpatriec negodprātīgi, savtīgi politiķi un ierēdņi, kas personiskā labuma dēļ ir gatavi pat savu dzimteni pārdot, kā tas ir gadījumā ar uzturēšanās atļaujām.

Šobrīd ir īstais laiks visiem Latvijas patriotiem saliedēties, lai ar kopīgu darbu radītu daudz drošāku un plaukstošāku Latviju. Šo mērķi var sasniegt, ja mēs – Latvijas brīvības cīnītāju pēcteči – pieturēsimies pie savām galvenajām vērtībām: rīcības un pārlicības brīvības, drosmes un godīguma!

LAO PIEMIŅAS VĀRDI EDMUNDAM OZOLAM

2014. gada 30. janvārī 93 gadu vecumā Kanādā miris Latvijas patriots, virsnieks, Latvijas Aizsargu organizācijas priekšnieks Kanādā – **Edmunds Ozols**.

Viņš bija cilvēks, kas visu savu garo mūžu veltīja Latvijas popularizēšanai ārzemēs. Viņš bija ar augstu intelektu, labi zināja Latvijas vēsturi, īsts mūsu tautas pārstāvis ar lielisku stāju, stalts. Viņš bija sabiedrības dvēsele, par kuru ar lepnumu varēja teikt: “Latvietis!”

Edmunds Ozols dzimis 1920. gada Bauskas apriņķī, Sesavā, Lielozolu mājās. Kā visi Latvijas armijas cilvēki, bija spiests emigrēt uz ārzemēm 2. Pasaules kara laikā. Savu lielāko mūža daļu dzīvoja Kanādā, Toronto, kur aktīvi piedalījās latviešu organizētajos pasākumos.

Aizsargu rindās Ozola kungs iestājās jau pirms 2. Pasaules kara – Latvijā, kā pats teica: “Visu mūžu esmu bijis karavīrs.”

Pēc mūsu brīvvalsts atjaunošanas Edmunds Ozola kungs ar savu ģimeni bieži brauca uz Dzimteni. Interesējās par visu, kas notiek Latvijā, ar interesi sekoja līdzī LAO atjaunošanās gaitām un darbam. Vienmēr piedalījās mūsu organizācijas pasākumos un svētkos. Palīdzēja gan ar padomu, gan arī ar ziedojumiem.

Visi organizācijas biedri ar cieņu pateicībā noliecam galvas, Latvijas patriotam aizejot Mūžības ceļos!

LAO Valde



VĒSTULE

“MĀKSLA PRET OKUPĀCIJU”

Mani šokēja Krievijas rīcība Krimā. 02.03.2014. plkst. 15:00. Vecrīgā pie Brīvības pieminekļa tiltiņa rīkoju pirmo koncertu “Māksla pret okupāciju” un turpināšu katru dienu Vecrīgā, Kalķu un Valņu ielas stūra tuvumā. Ceru, ka tā kļūs par regulāru kustību visā pasaulē pret okupāciju. Ceru, ka mākslinieki un brīvību cenoši cilvēki atbalstīs šo ideju visos kultūras centros, skolās, baznīcās kultūras namos, brīvdabas estrādēs, uz ielas, citos pulcēšanās centros un internetā “Youtube”.

Mums ir jāsāk domāt un savas domas skaļi paust, lai noziedznieki rēķinās ar sabiedrības pretsparu. Lai Dievs svētī Brīvību! Nāciet uz koncertiem un koncertējiet paši! Esiet aktīvi! Ienaidnieks neguļ!

Ar cieņu,
Uldis Leiškalns
Operas solists

**LNF bankas konts
ziedojumiem laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

QUO VADIS HOMO SEXUALIS?

Turpinājums no 6. lpp.

Labi, mēs nesapņojam par rases tīrību, mēs sapņojam par ekonomisku labklājību, par drošību, par labiem bērniem. Bet viss ir saistīts vienā ķēdē – gan nauda, gan drošība uz ielas, gan tieksmes, gan vēlmes un tā tālāk. Šinī ķēdē viens posms pārstāv arī vīriešu un sieviešu intīmo attiecību modeli. Nemaz nav sīki jāklāsta, kas notiek ar ķēdi, ja viens posms ir satrūdējis. Tā pārtrūkst.

Tāpēc, mīlie latvieši, ja gribat nākotnē labi ēst, labi gērbties, labi priecāties, dzīvot drošībā, tad padomājiet, ko darīt ar to mūsu tautas ķēdes posmu, kurā imetusi rūsā. Es saku – nākotnē, jo pašreiz, paldies Dievam, pie mums vēl nenotiek masu manifestācijas (Raksts ir tapis 2002. gadā, bet, iestājoties Eiropas Savienībā, sākas arī pederastu, lesbiešu, biseksuāļu un tamlīdzīgu pervertantu *praidi*. – “DDD” red.piez.).

Iesaku nopietnāk padomāt par KARMAS nozīmi katra indivīda un visas tautas dzīvē. Jo hermafrodīti arī ir KARMAS rezultāts, kas zina, vai šie mūsu pašreizējie pederasti savos nākamajos iemiesojumos nepārpludinās mūsu zemi kā abu dzimumu pārstāvjus vienā personā. Nu ko, viņiem tā varbūt būs veiksmē – lieto vienu vai otru, kā vēlies, vai arī – lai panāktu lielāku kaifu – abus reizē. Nebūs vairs jākaro cilvēktiesību frontē par tiesībām slēgt laulību, jo vīrs un sieva jau ir vienā personā (tas, protams, ir melnais humors).

Kas attiecas uz cīņu pret šo tautas organismā iemājojušo bacili, tad līdz šinējiem centieniem un paņēmieniem neparedzu panākumus. Cilvēki, pie kuriem jūs vērsaties, lietas būtību nesaprot, jo brīvajā pasaulē tā taču dara, ar tādām

diem sēž pie viena galda, ēd ar vienu karoti, dzer no vienas glāzes.

Pirms grēku plūdiem cilvēce esot bijusi pagrimusi, Dievs to esot vairākkārt brīdinājis. Nelidzēja. Jēzus staigāja un aicināja dzīvot harmonisku dzīvi, saskaņotu ar Dieva likumiem. Nelidzēja. Viņu sīta krustā. Liekas, arī tagad pagrimušie un viņu aklie aizstāvji gatavo krustu. Šoreiz A. Gardam. Kad cilvēki pirmoreiz nenāca pie prāta, Dievs lika Noasam būvēt šķirstu, lai glābtos tie, kuri nav sevi saganājuši. Jūs, tie, kuri vēlas dzīvot pēc **patiesības likumiem**, arī varat būvēt savu šķirstu, aicināt tanī tos, kuri vēlas dzīvot tīrā sabiedrībā. Domāju, ka kapteinis jau ir – A. Gardas personā. Vienīgā iespēja ir nošķirties no šīs samazgu bedres un veidot jaunu sabiedrību. Jā, līdzās būs šī smirdoņa, kamēr tā iznīks, jo, kas nav saskaņā ar **Višuma likumiem**, tam jāiznīkst.

“Ja vīrietis kopojas ar vīrieti, kā tikai mēdz kopoties ar sievieti, tad tie abi ir izdarījuši nešķīstu apgānīšanos, kā vienam, tā otram ir mirtin jāmirst, lai viņu asinis paliek uz viņiem” (3. Mozus grāmata, 20.nod. 13.p.). Ja kāds domā iebilst Svētajos Rakstos teiktajam, tad tas ir vai nu neģālbjams idiots, vai nelabojams nelietis.

Vēl gribu vērst uzmanību uz leksikas nozīmi cilvēka apziņas veidošanā. Laikos, kad latviešu cilvēka pasaules uzskatu veidoja nevis samudžinātu terminu lietošana, bet precīza lietu un parādību apzīmēšana, labā un ļaunā pretstati bija izprotami un nepārprotami. Tad lietoja vārdus, kurus šodien nezin kāpēc uzskata par rupjiem. Šī pārprastā smalkuma dēļ mūsu aprakstītā ļaun-

dabīgā tieksme ietērpta aizplīvurotos vārdos, kuri mīkstina šo no vesela saprāta un morāles viedokļa nosodāmo iekāri.

prātiņi ir par plāniem, lai to vispār apjaustu. Ko darīt? Šinī jautājumā ir kaut kas jādara.

Ieteicu organizēties sa-

“Nedomājiet, ka es aicinu darīt tāpat, kā darīja Hitlers un Staļins, gribēju tikai teikt, ka šie vīri labi apzinājās postu, kas var izplatīties sabiedrībā. Laikam jau viņi zināja par Grieķijas, Romas impērijas un citu valstu krišanas cēloņiem. Tāpēc viņi rūpīgi iznīcināja jebkuru bacili, kas apdraudēja viņu celto impēriju drošību.”

Kad tauta dzīvoja folkloras ietekmē, tad šādus cilvēkus sauca par *dirsa pisējiem*. Šis tiešais apzīmējums izraisīja kauna jūtas, kuras varēja iedarboties un atturēt vismaz tos, kuri atradās uz robežas. Šobrīd, protams, presē šādi vārdi nav pieņemami, un likt attiecīgajiem cilvēkiem kaunēties šādā veidā mēs nevaram. **Ko tad darīt?** Vai ļaut šim mērim sagraut tautas dvēseli un miesu? Manas personiskās domas ir pesimistiskas. Mēs nevaram izdarīt neko. Mēs varam rakstīt atklātas vēstules, badoties, varam izdomāt jebkuru protesta formu, vialga, Latviju tīru nedabūsim. Šī sērga plosās visā demokrātiskajā pasaulē un vēlas kā vilnis uz mums. Vienkārši jānogaida, kamēr noplaks viņa spēks, jānogaida, kamēr izmirs paši homoseksuāļi un viņu atbalstītāji.

Valdošās aprindas nevar tikt galā ar jautājumu par videokamerām uz robežas, lai gan tieši tas grauj viņu pašu ekonomisko pastāvēšanu. Ko tad runāt par tādām “sīkumiem”? Mēs diendienā dzirdam, ka nav politiskās gribas kardinālu jautājumu risināšanā. Viņu

biedrībā, kuras dzīves atziņas balstās uz **Dievišķiem principiem**. Ne tikai šinī jautājumā, vēl daudzos citos arī, jo tautas pastāvēšanu grauz vēl citi elles tārpī. Organizēta sabiedrība pamazām rada savu energoinformatīvo lauku, un tad jau cīņa notiek garīgo diskusiju līmenī. Šis nav vienīgais ieperināties netikums. Viens netikums baro otru, tie apvienojas un pieņem spēkā. Tie ir pazudinājuši pat varenas impērijas (Roma). Mēs esam tikai neliela tauta, kurai jācīnās pat par pliku izdzīvošanu. Tāpēc, ja mēs kaut kā atturam no tā elles zaņķa kaut tikai vienu vienīgu latviešu vīrieti, arī tas jau ir ieguvums gan tautai, gan Dievam.

“Tiem būs jāpaliek kaunā, tādēļ ka tie darījuši negantību; un tomēr tie nekaunas, nosarkšanu aiz kauna tie vairs nepazīst. Tādēļ tiem jākrīt, kad vispārīgi notiks krišana, laikā, kad Es tos saukšu pie atbildības, tie kritīs!” – saka Tas Kungs” (Jeremijas grāmata, 6.nod. 15.p.).

/Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts.

Rīga: Vieda, 2002, 75.–84. lpp./

MANAS ATZIŅAS PAR 16. MARTA GĀJIENU

Turpinājums no 7. lpp.

Nepatika arī tas, ka pretēji okupantu “bļauskām” mūsējie nebija parūpējušies par domubiedru uzaicināšanu no ārzemēm, kas varētu sniegt mums morālu (un varbūt pat materiālu) atbalstu, arī kļiedējot mītu par to, ka “nekur pasaulē mūs neatbalsta” un jebkāda veida Leģiona dienas pasākumus visur ārzemēs “vienprātīgi nosoda”. Ārzmēs, tāpat kā pie mums, ir visādi cilvēki – gan patrioti, gan degenerāti, un mums ir jāprot atšķirt “graudus no pelavām”. [...]

Noteikti būtu jāpadomā, kā pastiprināt skaļumu dziesmām, ko izpilda “Vilki” gājiena laikā. Jau dažu desmitu metru attālumā no viņiem tās praktiski nav dzirdamas, bet cilvēki, kas atrodas gājiena galā, visticamāk vispār nezina par muzikāla pavadījuma eksistenci. Kā to izdarīt, lai paliek pašu mūziķu ziņā –

iegādāties kādu aparatūru, pasaukt pavadošo pūtēju orķestri vai tml. Galvenais, ka šī problēma pastāv, un tā ir jārisina. Dziesmām jāskan ne tikai pašiem sev, bet arī “pilsētai un pasaulē”, kā savulaik mīlēja teikt kāds oligarhs.

Visbeidzot, manuprāt, nevajadzētu aprobežoties tikai ar ziedu nolikšanu Brīvības pieminekļa pakājē, noteikti ir vajadzīgs vismaz pārdesmit minūšu ilgs mītiņš, kurā tiktu dota iespēja izteikties gan pasākuma organizētājiem, gan arī t.s. vienkāršajai tautai. Daudzi cilvēki ir braukuši desmitiem, pat simtiem kilometru, un viņi jūtas vilušies, ka pasākums tik spējī un spontāni beidzas, varbūt vēl nemaz lāga nesācies. Okupanti aiz policistu ķēdēm uz mums nepārtraukti bļauj, kāpēc mums kā mēmiem vienmēr jāklusē?

Nožēlojami arī, ka, klausot mūsu Saeimas nacionālās drošības “galvenajam spečukam”, gājienā nepārādījās nevienš Ukrainas karogs, lai gan tieši šobrīd tiem būtu nepieciešamība – ne tikai, lai solidarizētos ar ukraiņu tautu, bet arī lai norādītu, ka viens otrs aploksnes labprāt nemošs dakterītis, kas, manuprāt, pārdevies Sorosam, mūs nemācis, kā mums būtu jādzīvo. No “VL” puses, to, protams, nevarēja gaidīt, bet bija taču arī patiešām patriotiski noskaņoti rīdnieki.

Visbeidzot. Klaji nosodu divus, manuprāt, noziedzīgās varas kalpus, konkrēti, bijušos leģionārus, kuri LTV 1 “Panorāmā” un TV3 ziņās aicināja tautu 16.martā vai nu glēvi sēdēt mājās, vai arī braukt uz Lesteni, taču gājienā uz Brīvības pieminekli nekādā ziņā neiet. Būtu jāatgā-

dina, ka godu cilvēks pelna visu mūžu, bet zaudēt stulbuma vai glēvulības dēļ var vienā mirklī. Un šajā gadījumā absolūti nav svarīgi, vai šie abi “kungji” izteikties TV nolēma paši pēc savas iniciatīvas, vai viņiem palūdza kāds to darīt (vēl sliktāk, ja viņiem par to samaksāja jūdasa grašus). Pārējiem leģionāriem būtu no tādiem publiski jānorobežojas un jāizslēdz no “Daugavas Vanagiem” un “Nacionālo karavīru biedrības”, ja viņi ir šo organizāciju biedri!

Ļoti ceru, ka mani ieteikumi tiks ņemti vērā pasākumos turpmākajos gados. Cīnīsimies, latvieši, nekad ne no viena nebaidīsimies, būsim savu varonīgo senču cienīgi!

**NĀCIJA PĀRI VISAM!!!
CĪŅAI UN UZVARAI
SVEIKS!!!**

Publicēts saīsināti